

Frankelandgroep

nieuws

editie 5 - 2021

Museumbezoeken

Ontmoet onze vakantiekrachten

Bewoners aan de wandel

Colofon

Jaargang 13, nummer 5 - 2021

Oplage 3.800 stuks

Hoofdredacteur Astrid Boonstoppel

Redactiesecretaresse Diana Snoek

Frankelandgroep Nieuws is een uitgave voor bewoners en cliënten van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh, Vaartland en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep.

Redactiemedewerkers

Janneke Warmolts, Carien Kemink, Marlies Engel, Elly Kramer, Rob Besseling, Jacqueline van der Pijl, Annelies van Breukelen en Natasja Heij.

Met dank aan allen die aan deze editie hebben meegewerkt.

Vormgeving

DTPat - Patrick Mostert

Atlantis Creative

Frankelandgroep Nieuws verschijnt zes keer per jaar. Het volgende nummer verschijnt op 15 december.

Redactieadres

Frankelandgroep Nieuws

Sint Liduinastraat 10, 3117 CS Schiedam

Telefoonnummer: 010 - 426 49 25

U kunt uw inzending in een envelop, gericht aan Redactie Frankelandgroep Nieuws, inleveren bij de receptie van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh of Vaartland; ook kunt u uw inzending per e-mail richten aan: fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Kopij voor de volgende editie kan worden ingeleverd bij het secretariaat van Frankeland, t.a.v. Diana Snoek.

Dit kan vanaf nu al, maar de uiterlijke inleverdatum is **maandag 1 november**, wat strikt wordt gehanteerd.

Kopij die na deze datum wordt ingeleverd, kan niet meer worden geplaatst.

De redactie behoudt zich het recht voor inzendingen te weigeren of in te korten.

Pop-art in Schiewaegh

8

Op de koffie bij ...

16

Het Kijkdepot Schiedam

56

In deze editie

Voorwoord	4
Aandacht voor valpreventie	6
Goed injecteren kun je leren	10
In Jacobs Gasthuis blijven wij fit!	13
Knutselen is ook sport	14
Gedicht	19
Klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon	20
Agenda Roze Salon	21
Tropische middag	21
Zomerontbijt in Schiewaegh	22
Podia uitgelicht	24
Wintertijd	25
Exposeren binnen de Frankelandgroep	26
Nieuw elektronisch zorgdossier en cliëntportaal	28
Stippelen in Frankeland	29
Stakeholder aan het woord	30
Smulmiddag met hulp	34
Zomerfestival	36
Om even bij stil te staan ...	37
Wandelen met bewoners van Groenzicht	38
Wekelijks wandelen	39
Agenda Alzheimer Café en Parkinson Café	40
Een echte Friezin geeft haar vrijheid niet zomaar op	42
Dit zijn de vakantiekrachten	44
High Five-diner Harg-Spaland	47
Stadsarchief Vlaardingen	48
De Vaste Mannen	51
Exposities	52
Museumbezoeken	54
De taal van vogels	60
Column uit de thuiszorg	62
De werkdag van ...	64
Eten en drinken bij de Frankelandgroep	66
Een toontje lager	69
Natuur-rijk Schiedam	70
Creatief met kurk (oh nee, met textiel)	72
De wandelclub is weer gestart!	73
Fanatisme ten top	74
Prijspuzzels	76
Hoort, wie klopt daar kinderen ...?	78

Voorwoord

De zomer voorbij

Door Minke de Jong, directeur zorg Frankeland, Jacobs Gasthuis en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep

Op een van de laatste dagen van deze zomer ben ik bezig met het schrijven van het voorwoord. Buiten is het lekker zonnig weer. De hele dag heb ik al een deuntje in mijn hoofd: 'het is weer voorbij die mooie zomer' van Gerard Cox. Echt een heimwee lied. Nou ... echt een heel mooie zomer was het niet, volgend jaar hopelijk beter.

In alle huizen van de Frankelandgroep en in de maatschappij gaan wij langzamerhand 'terug naar normaal'. Wat een opluchting, weer gewoon naar een restaurant, vrienden en familie op bezoek krijgen, muziekoptredens bijwonen, lekker buiten op het terras zitten, het kan en mag allemaal weer.

De vaccinatiegraad onder onze bewoners is hoog, bijna 98%. Bij de medewerkers ligt dit percentage lager. Nu speelt landelijk de vraag: mogen zorginstellingen aan hun personeel vragen of ze wel of niet zijn gevaccineerd en daar hun beleid op maken? U heeft de discussie in de krant kunnen lezen. Dit heeft te maken met de privacywetgeving. In sommige landen om ons heen gaan ze veel verder, in bijvoorbeeld Frankrijk moet je als zorgpersoneel gevaccineerd zijn anders mag je niet in de zorg werken.

Zelfs als je gevaccineerd bent tegen corona, kun je de ziekte nog wel krijgen alleen met het enorme verschil dat je niet zo ziek wordt dat opname in een ziekenhuis nodig is. In de Frankelandgroep testen wij nog iedere dag bewoners en medewerkers met klachten zoals keelpijn en hoesten. Gelukkig zijn de uitslagen over het algemeen negatief, dat wil zeggen geen corona. Toch elke keer weer spannend want een positieve uitslag heeft altijd flink consequenties zoals u het afgelopen anderhalf jaar heeft kunnen ondervinden.

Dit najaar staat ons Frankelandgroepp breed nog aardig wat werk te wachten. Iedereen die bij ons in zorg is, heeft een zorgdossier. Het zorgdossier is het hulpmiddel om de zorg voor een cliënt, zoals door de betrokken zorgverleners gezamenlijk en indivi-

Weer gewoon naar een restaurant, vrienden en familie op bezoek krijgen, muziekoptredens bijwonen, lekker buiten op het terras zitten

dueel wordt verleend, te plannen en met elkaar af te stemmen. Dit zorgdossier is bijna in al onze huizen geautomatiseerd. Begin van dit jaar kregen wij de boodschap dat onze softwareleverancier stopt met dit pakket en moesten wij op zoek naar andere software. Dit is gelukt en dit najaar worden de zorgdossiers van alle cliënten en bewoners overgezet in het nieuwe pakket.

Van dat overzetten gaat u niet veel merken, maar dit houdt wel in dat wij ook overgaan naar een nieuw cliëntportaal. Via dit cliëntportaal heeft de bewoner, cliënt en familie makkelijk inzage in de eigen zorggegevens. Hierover kunt u verderop in dit magazine meer lezen.

Terug naar nu! Weer een nieuwe editie van het Frankelandgroep Nieuws met weer heel wisselende onderwerpen. Van een werkdag van de ergotherapeuten tot aan een interview met een echte Friezin.

Veel leesplezier!

Aandacht voor valpreventie

Door Anne van Kuik en Suzanne Debeij

Van 27 september tot en met 3 oktober vond de jaarlijks terugkerende Valpreventieweek plaats. Ook binnen de Frankelandgroep werd aandacht besteed aan bewustwording van en kennisverspreiding over valpreventie en hoe u zo lang mogelijk zelfstandig kunt blijven functioneren.

Waarom van belang?

Elke vier minuten belandt er in Nederland een 65-plusser op de Spoedeisende Hulp na een valongeval. Een val kan niet alleen fysieke maar ook mentale klachten tot gevolg hebben, vaak veroorzaakt door een verlies van (een deel van) vrijheid. Denk daarbij bijvoorbeeld aan het na een val niet meer kunnen wandelen of spelen met de kleinkinderen. Een val kan er ook voor zorgen dat iemand niet meer zelfstandig naar het toilet kan, of zelfstandig in en uit bed kan komen. Dit leidt tot het (meer) hulp nodig hebben van familie en/of hulpverleners.

De oorzaken van een val zijn vaak (een combinatie van):

1. Obstakels in huis waarover je kunt struikelen
2. Voetproblemen en schoenen die slecht aansluiten, met hoge hakken of gladde zolen
3. Medicatie die duizelig maakt
4. Slecht zicht
5. Vermindering van spierkracht en evenwicht
6. Tekort aan voedingsstoffen waardoor je spierkracht verliest en duizelig kunt worden

Enmalige acties om een val te voorkomen:

- Loop een rondje door uw huis en doe deze checks:
 - Zitten de kabels en snoeren goed vast?
 - Hebben de vloerkleden een anti-sliplaag?
 - Is de trap vrij van spullen?
 - Is uw loophulpmiddel goed ingesteld?
- Doe deze schoeiselchecks:
 - Heeft u schoenen met lage/of helemaal geen hak?
 - Heeft u schoenen met stroeve zolen?
 - Sluiten uw schoenen goed aan?
- Slikt u medicijnen die u duizelig kunnen maken en uw valrisico kunnen verhogen, zoals pijnstillers of slaaptabletten? De huisarts of apotheker kan u hier duidelijkheid over geven en als u dit wil, helpen met andere medicatie.
- Heeft u uw ogen het afgelopen jaar nog niet laten testen? Dan kan het zo zijn dat uw zicht wat achteruit is gegaan en uw valrisico hoger is. De oogarts of optometrist kan u hier duidelijkheid over geven en als u dit wil, helpen bij een andere bril of lenzen.

Deze korte dagelijkse acties kunnen enorm helpen:

- Als ik 's ochtends mijn tanden heb gepoetst, poets ik ook mijn bril. Zo zorg ik voor goed zicht.
- Als ik 's nachts naar het toilet ga en als ik opsta 's ochtends, doe ik meteen een lamp aan, zodat ik goed zicht heb.
- Als ik opsta uit mijn stoel of van de bank, voel ik eerst of ik duizelig ben en wacht ik tot dit is gezakt, voordat ik ga lopen.
- Als ik boodschappen ga doen, koop ik producten met veel eiwit zoals melk(producten), (smeer)kaas, vlees(waren), vis, maar ook noten en pinda's. Gezonde voeding helpt mijn spieren sterk te houden.
- Als ik heb ontbeten, doe ik daarna vijf minuten de oefeningen hieronder. Dit helpt bij het behouden van mijn spierkracht en evenwicht.

Oefeningen die u elke dag in 5 minuten kunt doen

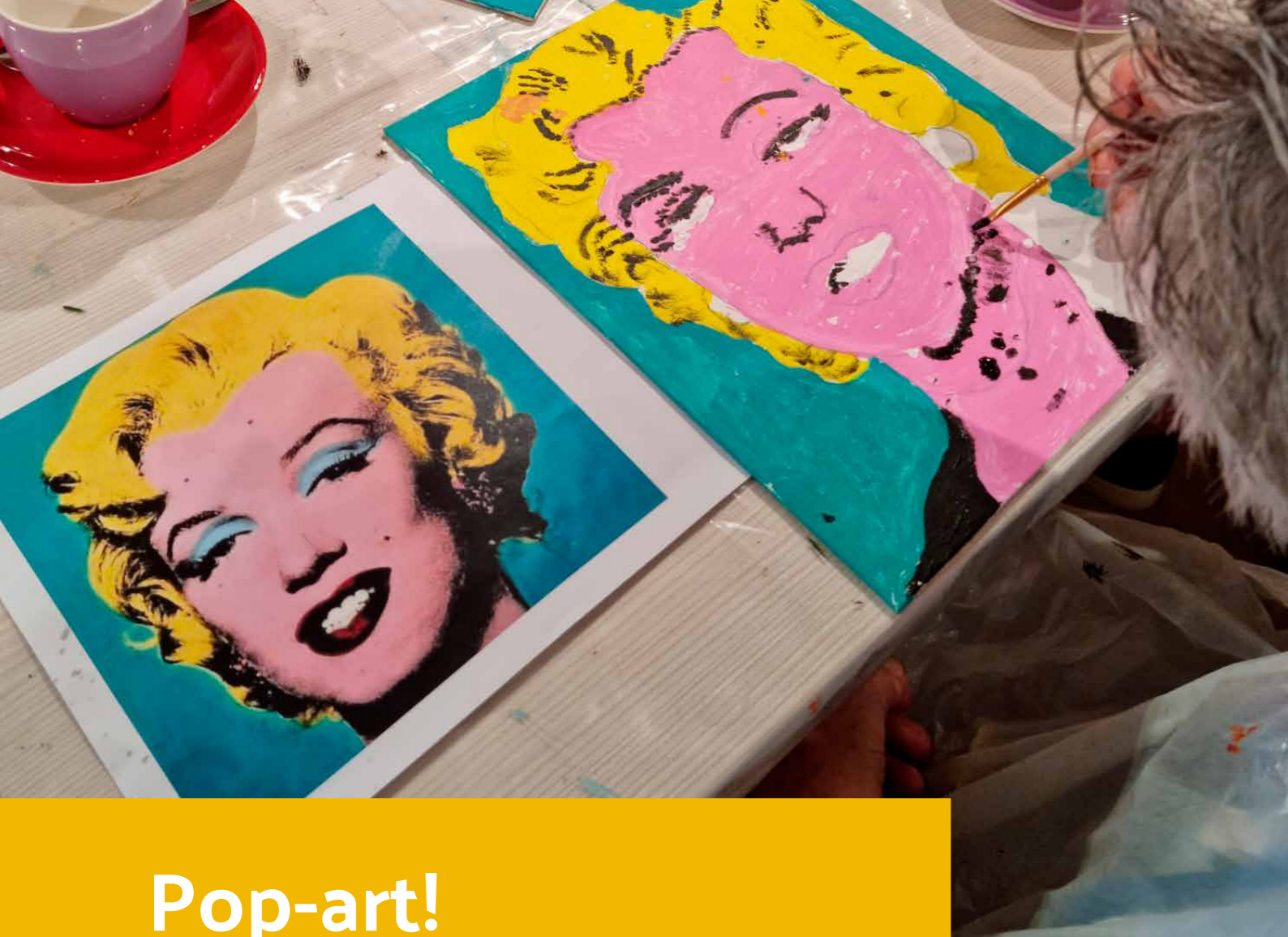
Opstaan zonder handen

- 5x achter elkaar
- 2 x per dag

Op uw tenen staan

- 5x achter elkaar
- tijdens het aankleden

Pop-art!

Door Rob Besseling

Opdracht

De leden van de schilderclub in Schiewaegh kwamen in de maanden juli en augustus bij elkaar om hun talent verder te vergroten: ze gingen aan het creatieve werk met pop-art! Dit is een kunststroming uit de jaren vijftig, onder andere gericht op vrijheid. Grote namen uit deze kunststroom: Andy Warhol en Richard Hamilton. Warhol maakte een prachtig portret van Marilyn Monroe. Dat was voor deze pop-art workshop de opdracht voor de deelnemers.

Theedoeken

Hennie Hofman en Annemieke Vernie, vrijwilligers die activiteitenbegeleider Corrie Leroy daarbij

assisteren, gingen samen aan de slag om het feestje voor te bereiden. Want voor zo'n interessante schilderklus heb je kleine schilderdoekjes nodig.

Er was genoeg verf in voorraad, en als schilderpalet gebruikten de artiesten een papieren bordje. Van oude theedoeken maakte Hennie schilderlapjes om daarmee verfvlekken te verwijderen. Want ook talenten maken wel eens foutjes of morsen wel eens een druppeltje. De begeleiders droegen hun mondkapjes voor het geval ze heel dicht bij de artiest zouden zijn.

Na al deze voorbereidingen gingen ze de artiesten halen ...

Inkleuren

"We laten de bewoners een voorbeeld zien van bekende pop-art. Wij hebben de contouren van dat voorbeeld van tevoren op de schilderdoeken voorgetekend zodat de leden van de schilderclub vervolgens het werk kunnen inkleuren. We laten zien hoe ze dat kunnen doen," vertelt Corrie. "De artiesten schilderen dan mee, kleuren hun doekje kleur voor kleur in en wij als begeleiders kijken of het een beetje gaat zoals we verwachten."

Duimen

In de schilderclub werken bewoners met verschillende zorgindicaties samen en dat levert nog meer leuke resultaten op. Sommige bewoners kunnen bijvoorbeeld niet meer schilderen als gevolg van hun ziekteproces maar ze zijn er wel bij. En ook als iemand bijvoorbeeld niet meer kan praten, dan kan hij of zij toch contact hebben met medebewoners, door te kijken en te genieten van wat er te zien is. "Kijken is zo belangrijk," gaat Corrie verder. "Ook als de bewoner niet meer kan schilderen of praten. En als hij of zij een bekende aan het werk ziet en hun ogen ontmoeten elkaar dan kun je aan de opgestoken duimen en de glinstering in hun ogen zien dat het daar om gaat: contact."

Uur

De groep deelnemers aan de workshop schildert meestal een uur. Sommigen hebben behoefte aan meer schildertijd, anderen niet. Het uithoudingsvermogen en de interesse van de deelnemer bepaalt hoelang hij of zij wil doorgaan. "Wij kunnen met z'n drieën steeds twee deelnemers intensief begeleiden bij het schilderen, en tussendoor houden we een oogje in het zeil bij de anderen."

Iedereen schildert anders dan zijn of haar groeps-genoten. "Sommigen zetten stippen op het doek, anderen omlijnen, of vullen de te schilderen plek helemaal met verf. Ieder heeft een eigen, individuele kunstenaarshand."

Applausje

"Soms heeft een deelnemer intensieve aandacht van de begeleiders nodig om zo te zorgen dat de schilder blijft bij de activiteit die hij of zij heeft gekozen. En om te zorgen dat de schilder niet in de war raakt door alle prikkels die de groep voortbrengt. Als iedereen een beetje rustig kan schilderen dan heeft niemand ongemak en kan er lekker gewerkt worden. En soms sporen we de artiest aan om de anderen te vragen wat zij van zijn of haar kunstwerk vinden. Dan krijgen ze soms een applausje voor de mooie creatie ..."

Goed injecteren kun je leren

Bevoegd en bekwaam aan het werk in de zorg

Door Annelies van Breukelen

Een artikel over het scholen en toetsen van risicovolle en voorbehouden handelingen voor de verzorgenden en verpleegkundigen van de Frankelandgroep, voor professionals bekend als de BIG-toetsing (BIG staat voor Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg).

De Frankelandgroep telt ongeveer 340 verzorgenden en 120 verpleegkundigen. Allemaal HARTwerkers die ooit hebben moeten blokken om dit mooie diploma te behalen. Met een landelijk erkend diploma ben je bevoegd om het beroep uit te voeren.

U denkt misschien, "Klaar is Kees", diploma op zak en dan ben je verzorgende of verpleegkundige voor het leven, maar dát is zeker niet waar. In deze beroepen moeten zusters en broeders een leven lang blijven leren. Op de hoogte blijven van nieuwe ontwikkelingen, veranderingen en verbeteringen

is een must. Dit noemen we bekwaam blijven. Alle risicovolle en voorbehouden handelingen worden daarom elke twee jaar getoetst in de theorie én in de praktijk. Er wordt dan beoordeeld of de medewerkers alles weten, kennen en kunnen en zo blijven voldoen aan de eisen die passen bij het diploma en bij de kwaliteit die de Frankelandgroep wil leveren.

Het Leer- en Ontwikkelcentrum ondersteunt en toetst onze medewerkers in het bevoegd en bekwaam blijven. Hiervoor is onder andere de BIG-toetsing vernieuwd opgezet voor al onze zorgmedewerkers.

Clara Jol is scholingscoördinator bij het L&O en haar heb ik een aantal vragen mogen stellen vlak voor een BIG-praktijktoetsing zou gaan plaatsvinden.

Het interview houden we in het lokaal waar de BIG-praktijktoetsing plaatsvindt. Ik zie aan vier verschillende kanten van het lokaal tafels met allemaal benodigdheden, verpleegtechnische materialen, een map en de namen van de kandidaten die zich komen laten toetsen. Terwijl Clara koffie voor mij haalt loop ik even het lokaal rond. Langzaam begin ik de materialen te herkennen; er ligt een leerachtig kussentje wat straks dienst mag doen als buik, bovenbeen of arm waarin de verzorgende moet laten zien dat ze op de juiste wijze kan injecteren. Er staat een voedingspomp waarbij de verzorgende straks moet kunnen laten zien dat ze de sondevoeding op de juiste wijze kan aansluiten. Er staat een zuurstoftank waarbij de verzorgende moet laten zien dat ze weet hoe ze deze moet bedienen om de cliënt van zuurstof te voorzien. En er ligt een fantoom. Ja, hoe leg ik dat nu uit ... Het is een deel van een vrouwenlichaam. Er ligt ook netjes een matje overheen. Het fantoom wordt gebruikt voor de toetsing 'blaas katheteriseren'. Heel belangrijk dat de verzorgende laat zien, dat hij of zij ook dat perfect beheerst.

Clara is trots op de wijze waarop de toetsing gaat. Ze laat mij een van de mappen zien die op de tafels liggen. In de map staat precies wat afgetoetst moet worden bij elk "station" (zo worden de vier toetsplekken genoemd). En in de map staat ook precies aan welke voorwaarden de toetsing moet voldoen. Er wordt gewerkt met vastgestelde Vilans zorgprotocollen dus het wat en het hoe van de toetsing is voor iedere toetser en deelnemer duidelijk.

De BIG-toetsers zijn allemaal verpleegkundigen of verzorgenden die zelf ook bekwaam zijn in de handelingen en werkzaam zijn binnen de Frankelandgroep. Zij zijn vooraf geschoold tot BIG-toetser. Clara is tijdens een toetsing dag-coördinator en zorgt samen met de BIG-toetsers dat de toetsing goed, objectief en soepel verloopt.

Tijdens het interview horen we op de gang de kandidaten binnenkomen. Ik ben benieuwd hoe het vooraf met een verzorgende gaat.

Ik spreek Michelle Maurits. Michelle is sinds 2018 gediplomeerd verzorgende en zij werkt bij de Vliegende Brigade van Frankeland. Dit betekent dat zij inzetbaar is op alle afdelingen, als een soort oproepkracht. Michelle geeft aan dat ze vreselijk nerveus is. Sommige handelingen die ze moet laten toetsen heeft ze al een tijd niet meer echt gedaan in haar werk, omdat deze op de afdeling niet voorkwamen. Natuurlijk wel op school geleerd en in haar vorige werk nog wel vaak gedaan, maar het zakt toch snel weg. En dan het woord "toetsing", dat maakt haar extra zenuwachtig. Ze weet dat ze het kan, maar nu staat er zo'n toetsers op haar vingers te kijken en is ze bang een black-out te krijgen.

Clara Jol had mij al verteld dat iedere toetsers heeft geleerd hoe ze een kandidaat op haar gemak kan stellen. En dat is tijdens de toetsing bij Michelle blijkbaar gelukt. Want de andere dag mailt Clara mij dat iedereen is geslaagd.

Ik vergeet bijna te vermelden dat de kandidaten vóór de toetsing eerst nog verschillende (digitale) e-toetsen moeten maken en hiervoor e-learnings

modulen doorlopen. Het theoretische gedeelte dus. "Het was heel veel, maar wel goed om te doen," zegt Michelle hier over, "daarmee heb ik mijn kennis weer goed kunnen ophalen."

Deze e-toetsen staan in het Leer Management Systeem (LMS) op de computer, waar ook de eisen behorende bij het verzorgende of verpleegkundige profiel te zien is voor de deelnemer en zijn/haar leidinggevende. Zodra de deelnemer de BIG-praktijktoetsing heeft behaald wordt in het LMS vermeld dat de verzorgende/verpleegkundige bekwaam is.

... een echt mens blijft toch net even anders aanvoelen dan het prikkussentje in het toetsstation

Dat kruisje mag nu dus ook achter de naam van Michelle. En over twee jaar mag ze weer laten zien dat ze het allemaal nog kan.

Zoals u leest wordt er niet getoetst op echte mensen. Dat zou ook niet kunnen in zo'n toetsopstelling. Maar de toetsers zijn wel alert als een handeling echt op het werk plaatsvindt. Dan wordt daar direct een toetsmoment van gemaakt. Want tja, een echt mens blijft toch net even anders aanvoelen dan het prikkussentje in het toetsstation. Ook hier wordt alles onder begeleiding en toezicht uitgevoerd.

Ik dank Clara voor de tijd voor het interview en feliciteer Michelle, Adriano, Jany, Jet, Carla, Lhen en Sietske met het behalen van de BIG-praktijktoetsing!

Ik blijf benieuwd naar alle scholingsperikelen in het Leer- en Ontwikkelcentrum van de Frankelandgroep. In de volgende editie leest u mijn interview met de oudste leerling van Frankelandgroep. Onder het motto: 'je bent nooit te oud om te leren' ...

In Jacobs Gasthuis blijven wij fit!

Door Kristy de Gier

Veel bewoners bewegen wel twee keer per week. Ook de bewoners die de leeftijd van 100 jaar gepasseerd zijn, doen nog even goed hun best.

Ik vind het heel bijzonder om met deze groep, iedere week weer, te mogen bewegen. Als het niet gemakkelijk of van harte gaat, zetten deze bewoners toch door, daar heb ik ontzettend veel bewondering voor!

Knutselen is ook sport

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

De zomer van 2021 zal ongetwijfeld de boeken ingaan als de 'zomer van de sport'. Voetbalkampioenschap, twee grote tennistoernooien, de Tour de France en natuurlijk niet te vergeten de Olympische Spelen.

Iedereen heeft er wel iets van meegekregen. Want wanneer Nederland een medaille pakt, dan hebben 'we' het goed gedaan. En wanneer het niet lukt en Nederland voortijdig de Europese Voetbalkampioenschappen moet verlaten, dan hebben 'ze' slecht gepresteerd. Maar voor iedere sportliefhebber viel er toch wel wat te genieten deze zomer.

Maar natuurlijk zijn er altijd mensen, die minder of helemaal niets om sport geven. Die zich 'dus' bij de activiteitenbegeleider van Vaartland hebben aangemeld voor de zoveelste zes-landen-reis. En zoals wel te verwachten was, waren ook dit jaar de bezoeken aan de diverse landen, bekende en minder bekende, weer een groot succes. Steeds een week lang één land, dat speciale aandacht krijgt, u weet het vast nog van vorig jaar en het jaar ervoor. Terugkomend in verhalen, foto's, menukaart, beweging en zang, én in de crea-activiteiten.

Het lijkt echt wel of de bewoners ieder jaar creatiever worden. Zulke mooie resultaten dat we u die niet wilden onthouden, dus bij deze de crea-club extra in het zonnetje gezet. Zomaar een greep uit de vele activiteiten:

- De bewoners hebben stenen geverfd en versierd en daaromheen ijzerdraad gespannen, zodat er kaarten en foto's in konden worden gestoken. Deze kaarten en foto's wisselden per week met het betreffende land mee. Zo kon men zien welk land die week aan de beurt was. Ook die kaarten werden door de knutselclub zelf gemaakt.

- Bloemen en vlaggen in de kleuren van het land, die kwamen op de tafels te staan.
- Potjes werden bekleed met klei en in die klei werden schelpen gedrukt. Iedereen was blij met zijn/haar gemaakte potje.
- Op weer een andere dag kregen de deelnemers allemaal een schilderdoek. Dat werd met tape afgeplakt en daarna gingen ze met verf aan de gang. De resultaten waren echt heel mooi.
- Er werden raamhangers gemaakt met bloemen rondom een stokje, best een lastige vouwtechniek.
- Ze hebben dromenvangers gemaakt, van ijzerdraad, klei en schelpen.

Zo ziet u, voor ieder wat wils: voor de sportkijkers onder ons én voor de crea-bea's. En we kunnen echt wel stellen dat deze creatieve bewoners ook topsport hebben bedreven.

Dus een oproep aan alle mensen die van 's ochtends vroeg tot laat in de avond van sport op de televisie genoten hebben: meld u aan voor de creaclub.

Ook onder sportgenieters zitten ongetwijfeld creatieve geesten. Wellicht weet u dat niet van uzelf, maar daar hebben we de activiteitenbegeleiders voor. Die weten uw verborgen talenten binnen de kortste keren tevoorschijn te toveren. Waag eens een poging en geef u op. Er zijn nog wat open plekje's, dus ik zou zeggen: DOEN!

Op de koffie bij ... **Henk Degeling** in Harg-Spaland

Door Carien Kemink

In de lift naar de etage waar mijn volgende kopje koffie wacht, hoor ik al muziek. Zijn deur staat wagenwijd open en het volume van de radio ook, op volle sterkte. Ik maak een soort van danspas en een buiging in de deuropening en meneer reageert vanuit zijn stoel: “Zo komen de verzorgers ook altijd binnen, dansend en meezingend.” Men weet dan dat hij wakker is. Een vrolijk begin van een even vrolijk gesprek, Henk (“geen meneer joh”) is een en al positiviteit.

Zijn vroegste jeugd

Henk Degeling is 94 jaar jong, uit 1927. Je schat hem zo 20 jaar jonger, in alles wat hij doet en vertelt. Middelste uit een gezin van vijf kinderen, in Schiedam geboren en daar ook altijd gebleven. Hij vertelt graag over zijn vader en moeder, hoewel hij zijn moeder al op veertienjarige leeftijd verliest aan een nierbekkenontsteking, waardoor de kinderen allemaal in het weeshuis terechtkomen, omdat vader vijf kinderen, waarvan de jongste vier jaar is, niet alleen kan opvoeden. Vooral trots is Henk nog altijd op zijn oma, die meer dan 50 jaar geleden in de Schiedamsche Courant in het zonnetje wordt gezet vanwege haar inzet voor mensen in nood, vooral voor mensen die honger leden en in armoede leefden. Ik kan me de rubriek nog wel herinneren: ‘Uit grootmoeders tijd’, een aantal van onze lezers ook zeker niet onbekend.

Oorlog en uitzending

Van de oorlog heeft hij weinig last, zegt hij. Maar hij wordt wel op zeventienjarige leeftijd opgeroepen in Duitsland te gaan werken. Dus duikt hij tweemaal onder en ontloopt op die manier deportatie. Meteen na de oorlog moet hij wel alsnog in dienst en hij wordt verplicht uitgezonden naar Indië. Henk heeft dan al stevig verkering met Tiny, een Schiedamse. Op het strand van Hoek van Holland vermaken Henk en zijn vrienden zich met het omgooien van rieten strandstoelen en in een daarvan zit Tiny. Zij is dus duidelijk voor Henk ‘gevallen’. Het wordt een lange verkering want Henk is dik twee en een half jaar weg van huis. Ook Indië ervaart hij als een mooie tijd. Natuurlijk zijn ook daar in die tijd de omstandigheden niet altijd even rooskleurig, maar Henk is het type van ‘de rottigheid gauw vergeten, de mooie herinneringen bewaren’. Die mentaliteit heeft hij na 94 jaar nog altijd. Natuurlijk heeft hij daar de nodige vriendinnetjes, hij gaat echt wel uit maar zijn Tiny vergeten doet hij niet.

Het gewone leven weer oppakken

Wanneer sergeant Degeling eindelijk weer thuis is, worden er plannen gesmeed om te trouwen, in 1951, op het prachtige stadhuis van Schiedam. En Schiedam is klein hoor. Want zowel de verlovings- als de trouwring worden gemaakt door juwelier Vester van de Hoogstraat, mijn opa. Hun huwelijkse leven start met inwonen bij de schoonouders in de Stationsstraat.

Henk werkt bij Wilton Feijenoord en voetbalt in zijn vrije tijd bij S.V.V. Wanneer we het over voetbal krijgen, stijgt ik met stip in zijn achting want we zijn beiden voor Sparta en Ajax. Even pauze dan nu. Er komt een vrolijke verzorgende binnen met een lekker kopje koffie. “Mag mijn charmante gezelschap ook een kopje?” Henk is een echte charmeur en hij weet je, ook na 94 jaar nog steeds in te pakken. Romy pakt een tweede kopje en we genieten even van de rust. Want Henk is een vlotte prater en mijn steno is ook niet meer wat het geweest is!

Een gelukkig huwelijk, een gelukkig leven

Henk en Tiny verhuizen op een bepaald moment naar de Nolenslaan, waar na acht jaar zoon Henk wordt geboren. De jaren gaan voorbij, kleine Henk groeit groter en groter en eigenlijk zijn er in die tijd weinig ‘vervelende’ gebeurtenissen. Nog één keer wordt er verhuisd, naar een 55+ woning op de professor Stulemeijerlaan. De vakanties gaan in eerste instantie naar locaties binnen Nederland, via de vakvereniging van Wilton, maar naarmate het gezin meer te besteden krijgt, wordt vaker het buitenland opgezocht. Rond Kerst het vaste bezoek aan familie in Engeland, en de laatste vakantie van Henk is Bonaire, vier jaar geleden. Hij geniet van al het moois wat het eiland te bieden heeft, de natuur, de stranden, de flamingo's, samen met zoon, schoondochter en kleindochter Chloé, maar ... “Nooit meer,” verzucht hij. Dik tien uur vliegen is wel erg veel. Bovendien krijgt hij op Bonaire een TIA. Bij aankomst op Schiphol mag hij in zo'n ‘karretje’. Henk weet zelfs van een TIA nog iets leuks te maken.

Tijd voor wat meer zorg

Henk en Tiny zijn 62 jaar getrouwd geweest. De laatste paar jaar heeft Tiny Alzheimer. Dat vindt Henk wel nog altijd beladen. Maar hij benadrukt meteen dat ze hem tot op het laatste toe herkent, wat hij als heel waardevol heeft ervaren. Ook uit de laatste jaren samen weet hij nog veel positiefs te halen. Zo herinnert hij zich de 'uitjes' op zaterdag naar het centrum om gebak te halen bij Scholten, dan thuis koffie met lekkers en de krant openge-slagen op tafel voor de wekelijkse cryptogram, waar ze beiden verzot op en goed in zijn. Al wordt dat voor Tiny steeds lastiger.

Maar wanneer Henk dus terugkomt uit Bonaire, is het niet meer de vraag óf Henk wat meer verzorging moet krijgen, maar wáár? Alleen thuis is geen optie meer. Na maanden revalideren in Frankeland komt er een appartement vrij in Harg-Spaland. Dat vindt hij in eerste instantie jammer, want Henk maakt met iedereen makkelijk vrienden, zo ook in Frankeland. Maar ... zo ook in Harg-Spaland. Ik vind hem voor iemand van die respectabele leeftijd een heel vitaal persoon. Maar dan somt hij op: hartfalen, slechte longen, hij houdt vocht vast, zodat zijn benen ingezwachteld zijn. Dan zie ik pas de rollator staan, met een zuurstoffles daaraan bevestigd. Henk slikt maar liefst achttien verschillende pilletjes per dag. De medische wetenschap houdt hem in leven, vertelt hij lachend.

In Harg-Spaland heeft hij het geweldig. Iedereen lacht, is aardig, hij heeft nog nooit een boos gezicht gezien. Henk is vrij veel op zijn kamer, met deur open en radio op maximaal, iedere dag tot 12.00 uur. 's Middags pakt hij alle sport op televisie mee; behalve voetbal is Henk ook oranje-fan en volgt hij graag alle wielerrondes. 's Avonds eet hij beneden en af en toe pakt hij een of andere activiteit mee, zoals mannensoos, of fysio. Zijn motto is: "Een dag niet gelachen is een dag niet geleefd." Niet origineel en zo oud als de weg naar Kralingen maar een waarheid als een koe, zeker voor Henk. Hij straalt zoveel positieve energie uit, na anderhalf uur intensief kletsen ga je met nog meer energie weg, dan waarmee je gekomen bent. Als ik mijn spulletjes bij elkaar zoek, zegt Henk meerdere keren dat hij het enorm leuk vond, dit interview, hij heeft ervan genoten en strooit met de nodige complimentjes. Ook bedankt hij mij voor de eer, die hem ten deel is gevallen.

"Nee meneer Degeling, ik moet U bedanken. U was (bent) een enorme gezellige prater, de tijd is omgevlogen en onbewust heb ik weer een paar nieuwe inzichten opgedaan."

Een mens is nooit te oud om te leren. Als een vrolijk humeur bijdraagt aan een hogere leeftijd, dan wordt Henk 120, let op mijn woorden.

Gedicht

Gezonde ingrediënten voor een gezellige ouwe dag

Door Frank Vester

We bekritisieren de jeugd die alles anders doet, terwijl wij met al onze levenservaring zo goed weten hoe het moet. Maar sommigen van ons zijn, met de houdbaarheidsdatum in zicht, verworpen tot een stel knorrepotten met het dekseltje potdicht.

"Nee jij mag niet meedoen en deze plaats is al bezet." Wij zijn soms net kleine kleuters. Onze seniorenflat kent klikkende klietjes. Kom wees wat opener voortaan. Gewoon voor elkaar klaarstaan, jong geleerd is oud gedaan.

Bedenk hoe jij je voelt als je langs de zijlijn staat, dus een beetje vriendelijker kan helemaal geen kwaad. Gun iemand de kans zich thuis te voelen en sluit mensen in je hart in plaats van bij voorbaat uit.

Gezond, lekker en veilig eten

ook tijdens of na een oncologische behandeling

Het Smaakcentrum, gevestigd in Frankeland in Schiedam, biedt oplossingen op maat voor smaakproblemen tijdens of na een oncologische behandeling. De speciaal hiervoor opgeleide gastro-chefs zijn in staat om de smaak van uw maaltijden zo aan te passen, dat u - ondanks uw smaakproblemen door de chemotherapie - weer gezond, lekker en veilig kunt eten.

Meedoen?

Dankzij een donatie van het Nationaal Fonds tegen Kanker is deelname voor de eerste 300 deelnemers helemaal gratis. Er is geen eigen bijdrage.

Voor meer informatie of aanmelden: <https://frankelandgroep.nl/behandeling-expertise/smaakcentrum>

Klachtenfunctionaris/ vertrouwenspersoon

De klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon voor bewoners en cliënten van de Frankelandgroep is mevrouw Els Nauta.

Zij is bereikbaar via de receptie van Frankeland, telefoon 010 - 426 49 25, of per e-mail: e.nauta@frankelandgroep.nl.

Agenda Roze Salon

Elke laatste dinsdag van de maand organiseert de Frankelandgroep een Roze Salon. Komt u graag op een ontspannen manier in contact met bijvoorbeeld lesbische, homoseksuele, biseksuele, transgender en/of interseksuele (LHBTI) ouderen?

Naast bewoners van de Frankelandgroep en onze cliënten in de thuissituatie, zijn ook senioren uit Schiedam en Vlaardingen van harte welkom om naar de Roze Salon te komen.

Locatie

De Wintertuin in Frankeland van 15.00 uur tot 17.00 uur. Daarna kan er samen gegeten worden in de Brasserie.

Data

26 oktober en 30 november 2021

Wees welkom!

N.B.: op 28 december vindt er i.v.m. andere activiteiten geen Roze Salon plaats.

Tropische middag

Eind juli had de maandelijkse smulmiddag het thema 'tropische middag'. En dan hoop je als organisatiecomité toch op een béétje zon hè?! Maar helaas, die had zich verstopt achter een dik pak wolken. Gelukkig hebben wij bij Harg-Spaland een prachtige brasserie, dus toen hebben we de ijskar van La Sorpresa (u weet wel, die fijne ijssalon op de Hoogstraat in het centrum van Schiedam) maar binnen neergezet. Het ijs smaakte er gelukkig niet minder om.

Wat fijn dat de ijskar naar ons toe kwam, we hebben genoten van zo'n ouderwets lekker ijsje.

Zomerontbijt in Schiewaegh

Door Rob Besseling

Deze zomer verzorgden de activiteitenbegeleiders voor de bewoners een zomerontbijt. En dat roept natuurlijk meteen één gevoel op: vakantie!

Rituelen

Zodra de bewoners klaar waren met hun ochtend-rituelen konden ze de Serre inlopen of -rijden om op "vakantie te gaan" en van een lekker zomerontbijt te genieten. Op het podium was een mooi strandtafereel voorbereid en daar stond een bankje. Bewoners die dat wilden, konden daar tussen ansichtkaarten gaan zitten om te poseren terwijl van hen een polaroidfoto werd gemaakt, die ze mee konden nemen om aan familie of anderen te laten zien. Want zo gaat dat als je op vakantie bent, niet?

Drukke

Intussen kwamen er gedurende het hele ontbijt leuke liedjes uit de luidsprekers, die allemaal wel te maken hadden met de zomer, het zomerse gevoel of het op vakantie zijn. Om te zorgen dat de zomer-drukke in de Serre op een goede wijze kon worden opgevangen gingen de deelnemers aan het ontbijt per afdeling naar de Serre, en elke vakantiedag een andere afdeling. Keuken- en zorgmedewerkers, gastvrouwen, vrijwilligers en activiteitenbegeleiders werkten op een prettige manier met elkaar samen. Ook bleven er bewoners in hun eigen appartement en kregen daar hun ontbijt en andere lekkernijen aangeboden.

Het waren fijne, ontspannen zomerdagen in Schiewaegh!

Oktober

Dameskoor Betty Foks

Zaterdag 16 oktober, 14.30 uur
Havenzaal, Frankeland

Een gezellige middag met een gevarieerd programma met veel bekende liedjes

Denise Marie & Marcel Koster

Zaterdag 23 oktober, 14.00 uur
Floriade in Harg-Spaland

Marcel bespeelt de accordeon en Denise speelt gitaar en samen zingen ze Nederlandse en internationale klassiekers

De Vaste mannen

Zaterdag 30 oktober, 14.30 uur
Serre in Schiewaegh

Woensdag 10 november, 19.30 uur, Grote Vaart in Vaartland

Shanty - Country - Evergreens

November

Rotterdams tuig

Zaterdag 27 november, 14.30 uur
Serre in Schiewaegh

Rotterdamse liederen

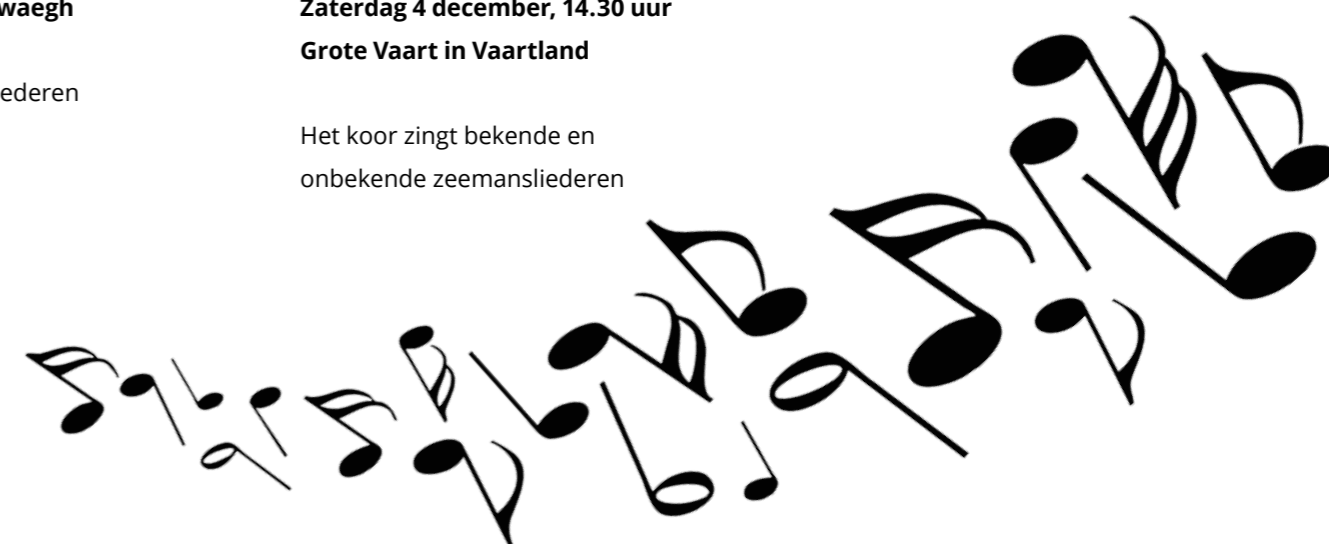
December

Shantymoor Vlaardingen

Zaterdag 4 december, 14.30 uur
Grote Vaart in Vaartland

Het koor zingt bekende en onbekende zeemannsliederen

Oktober

Richie

Zondag 31 oktober, 14.30 uur
Havenzaal, Frankeland

Nederlandse muziek die ieder bekend in de oren zal klinken

November

Tricolore

Zaterdag 6 november, 14.30 uur
Grote Vaart in Vaartland

Zaterdag 13 november, 14.30 uur, Serre in Schiewaegh

Live muziek van vroeger en nu

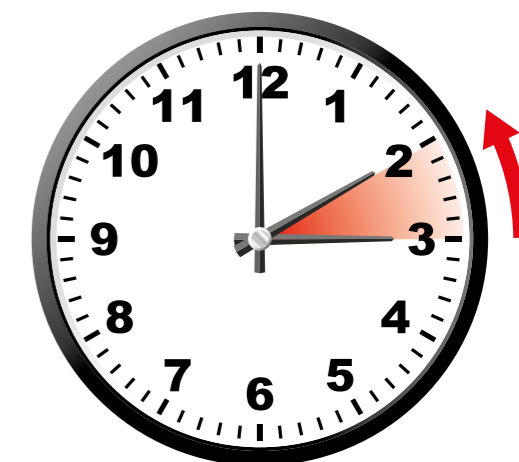
Free Artist Band

Zondag 21 november, 14.30 uur
Havenzaal, Frankeland

Een optreden met een komische noot en gezellige muziek

Wintertijd

Elke laatste zondag van oktober gaat de wintertijd in. Het einde van de zomertijd. Als het wintertijd wordt gaat de klok in de nacht van zaterdag op zondag van 3.00 uur 's nachts naar 2.00 uur 's nachts, achteruit dus en dat betekent lekker een extra uurtje nachtrust. Dit jaar gaat de klok in de nacht van zaterdag 30 oktober op zondag 31 oktober een uurtje achteruit.

Exposeren binnen de Frankelandgroep

daar willen we meer van weten!

Door Jacqueline van der Pijl

Kunst, iedereen kijkt ernaar. Sterker nog, je kan er niet omheen wanneer je door de ruime en goed verlichte gangen van Frankeland loopt. Voor de een blijft het bij een ogenschijnlijk nonchalante blik en voor de ander is kunst zelfs onderwerp voor een goed gesprek. Kortom, kies je voor exposeren in Frankeland, dan word je gezien.

Bijzondere locaties

De Frankelandgroep kent verschillende bijzondere locaties waar kunstenaars (gratis) hun werk kunnen exposeren. Daar willen we wel meer van weten, toch? Onze vrijwilliger Margot Postma weet daar het fijne van. Zij werkte voor haar pensioen als docent bij de Hogeschool InHolland. Maar waar loopt zij nu warm voor? Ik spreek met haar op het sfeervolle buitenterras van het zorgcentrum aan de Sint Liduinastraat in Schiedam.

Te fit om niks te doen

Achter de geraniums zitten is niks voor Margot: "Ik ben sinds 2014 gepensioneerd en nog te fit om niks te doen. Daarom meldde ik mij zeven jaar geleden aan bij de vrijwilligerscentrale. Zo ging ik aan de slag als tekendocent in verzorgingshuis Soenda in Vlaardingen. Daar gaf ik vijf jaar lang met veel plezier tekenles aan een vast groepje ouderen."

Overstap naar Frankeland

Zo'n twee jaar geleden maakte Margot de overstap naar Frankeland: "Eerst kon ik terecht bij de 'hofjeswoningen'. Daar begeleid ik iedere dondagmiddag een groepje ouderen met knutselen, tekenen en schilderen. Al snel daarna werd mij gevraagd om het stokje over te nemen van de

toenmalige vrijwilliger Exposities in Frankeland en zo gezegd, zo gedaan."

Vrijwilliger zijn

"Vrijwilliger zijn vind ik leuk en boeiend," zegt Margot. "In mijn huidige vrijwilligerswerk komen veel dingen samen: mijn achtergrond als tekenrepeut en -docent, werken met ouderen én mijn interesse in beeldende kunst."

Wat dat laatste betreft, gaat het bij Margot verder dan belangstelling alleen: "Ik ga binnenkort zelf exposeren in Frankeland, dus ik durf nu ook te zeggen dat ik een kunstenaar ben." Ze zegt het met een knipoog.

Waarom exposeren in Frankeland?

Het antwoord van Margot op deze vraag is klip en klaar: "Als (beginnend) kunstenaar bereik je een flink en zeer gevarieerd publiek. Niet alleen onze bewoners zien jouw werk, maar ook familieleden en vrienden. Ook onze eigen medewerkers komen met je werk in aanraking als je bij ons exposeert. Bovendien heb je veel vrijheid: bijna alles is mogelijk. Van fotografie tot klassieke schilderkunst, van abstract tot figuratief. En niet onbelangrijk, je krijgt niet alleen meer naamsbekendheid, maar je hebt ook de mogelijkheid om je werk te verkopen."

Een vernissage ...

"Bovendien is er weer ruimte voor een vernissage," vervolgt Margot haar betoog. Een vernissage? Daar heb ik nog nooit van gehoord, zeg ik. "Ja, een vernissage," zegt Margot. "Daarmee bedoel ik een feestelijke opening. Letterlijk slaat het woord op het aanbrengen van de laatste laag vernis op een schilderij, het is dan officieel klaar en dat wordt feestelijk gevierd. Kortom, kunstenaars kunnen, binnen de coronaregels, gebruikmaken van een "vernissage". Frankeland zorgt dan voor een hapje en drankje."

Kunst doet wat met ons brein

Margot heeft veel affiniteit met kunst in relatie tot ouderen. Ze refereert aan een project, waaraan neuropsycholoog Erik Scherder heeft gewerkt: Krasse Kunst. In een filmpje vertelt hij wat er gebeurt in het brein van ouderen bij het zien en maken van kunst.

Volgens Scherder doet kunst een beroep op onze hersenen, zelfs als we er alleen maar naar kijken. "Het daagt uit en het is iedere keer weer nieuw.

Precies dat is wat we nodig hebben om te groeien en achteruitgang tegen te gaan." Het komt erop neer dat er "opwinding" ontstaat in de hersenen, waardoor ouderen weer in beweging komen. Kortom, kunst doet wat met ons brein en daar kan jij als kunstenaar een steentje aan bijdragen.

Nobel doel

Ben of ken jij een beeldend kunstenaar die een bijzondere plek zoekt om te exposeren, vraag dan via de receptie naar Margot Postma. Zij stelt de exposities voor de Frankelandgroep samen. Wie weet brengt jouw werk of dat van een vriend of familielid ons en onze dierbare(n) in beweging en dat is al een nobel doel op zich, toch?

Scan de QR-code om
het filmpje te bekijken

Nieuw elektronisch zorgdossier en cliëntportaal

Door Els Nauta

In het laatste kwartaal van dit jaar krijgen alle bewoners en cliënten van de Frankelandgroep een nieuw elektronisch zorgdossier.

De huidige zorgdossiers (vanuit Plancare of op papier) gaan vervangen worden door het nieuwe elektronische zorgdossier Ons Nedap. Dit houdt in dat we ook overgaan naar een nieuw cliëntportaal (Caren). Met dit cliëntportaal heeft een bewoner/cliënt/familie (direct en op afstand) inzage in het eigen elektronisch zorgdossier van de bewoner/cliënt.

Achter de schermen wordt al maanden hard aan deze vervanging gewerkt. In het laatste kwartaal van 2021 worden onze zorgmedewerkers en behandelaren geschoold in het nieuwe zorgdossier. De

livegang (overgang) vindt per locatie/zorgafdeling en zorgteam (in de wijk en bij onze (aanleun)wooncomplexen) plaats.

Wat betekent dit voor u als bewoner, cliënt of vertegenwoordiger zorg/eerste contactpersoon?

U wordt gemiddeld een week voorafgaand aan de overgang naar het nieuwe zorgdossier per brief geïnformeerd. In deze brief vindt u alle informatie die benodigd is om over te kunnen stappen van het oude naar het nieuwe cliëntportaal óf om een start te kunnen maken met het nieuwe cliëntportaal.

Het nieuwe zorgdossier en cliëntportaal: wat zijn de voordelen?

- Het zorgdossier is makkelijk in gebruik.
- Het zorgdossier is visueel aantrekkelijk en overzichtelijk.
- Het zorgdossier 'reist' met de bewoner/cliënt mee; dus bij de overgang naar andere zorg binnen de Frankelandgroep behoudt de bewoner/cliënt zijn zorgdossier met gegevens.
- Via het cliëntportaal heeft de bewoner/cliënt/familie makkelijk inzage in de eigen zorggegevens. Bewoners/cliënten van de verpleegafdelingen (en/of familie) kunnen ook de (para) medische rapportages van hun behandelaren lezen.

Stippelen in Frankeland

Door Marion Agterberg-te Lindert

Wekelijks komen enkele dames en één heer in Frankeland bij elkaar om mooie dingen te maken en hun creativiteit de vrije loop te laten.

Het project waaraan op deze foto's gewerkt wordt is het versieren van een katoenen tas door middel van een stippeltechniek. En natuurlijk wordt er niet alleen gestippeld, er wordt samen ook koffie gedronken, gepraat en gelachen!

Stakeholder aan het woord

Patricia van Aaken, wethouder Zorg Schiedam

Door Rob Besseling

Sinds 2014 is Patricia van Aaken in Schiedam de wethouder die zorgt voor de zorg. Zesenvestig jaar geleden werd zij in de Gorzen geboren en groeide daar op. Met haar partner heeft zij twee kinderen. Tijd voor hobby's heeft ze nauwelijks sinds ze deze functie bekleedt. Zij heet mij welkom met een brede glimlach, die tijdens het gesprek slechts af en toe verandert.

Publiciteit

Patricia van Aaken is in het Schiedamse college van B&W politiek verantwoordelijk voor Welzijn en Gezondheid, Onderwijs, Duurzaamheid, Jeugd en Zorg. “De laatste twee vragen de meeste aandacht en daar heb ik dan ook het meeste werk aan. Als er belangrijke boodschappen te geven zijn, dan zoek ik bewust de publiciteit, maar verder treed ik niet te veel op de voorgrond.”

Betekenis

“Ik heb Europese studies gedaan in Amsterdam omdat ik meer betekenis wilde geven aan het leven, voor mijzelf maar ook voor anderen. Toch werd het niet een baan bij het Europees Parlement maar bij het CDA in de Tweede Kamer waar ik twaalf jaar heb gewerkt. CDA Schiedam vroeg me vervolgens

om naar onze gemeente te komen waar ik in 2010 in de gemeenteraad werd gekozen. Ik werd fractievoorzitter en vervolgens wethouder.”

Zorginstellingen in Schiedam

“In Schiedam hebben we een zorgorganisatie die er mag zijn en waar ik trots op ben. Wij hebben als gemeente diverse partners waar we goed mee samenwerken. Wij kennen hen, zij weten ons gemakkelijk te vinden en daardoor is de betrokkenheid en toegankelijkheid groot. Je hoeft het niet altijd met elkaar eens te zijn, maar zo kun je problemen snel aanpakken en oplossen. Dat hebben we hier goed geregeld.”

Samenwerken: een belangrijke voorwaarde dus om de problemen op te lossen die er aankomen. Ze zal het herhaaldelijk benoemen.

Bouwplannen

“Omdat de vergrijzing al een tijdje gaande is en we in Nederland vinden dat ouderen langer zelfstandig thuis moeten kunnen blijven wonen, zijn daar veel voorzieningen voor nodig. Er moeten bijvoorbeeld veel meer woningen met zorg komen. Dit vereist samenwerking van alle betrokken instanties zoals wooncorporaties, bouwbedrijven, zorginstellingen en verzekeraars. We zijn met de voorbereidingen daarvan, zoals bouwplannen, druk bezig. Die belangrijke samenwerking gaat goed. De eerste opgaven van uitbreiding van het aantal woningen met zorg moeten in 2030 gereed zijn.”

Verbeteren

“We moeten de bestaande zorg voor de Schiedammers verder verbeteren, dat wil zeggen, goedkoper

en meer toegankelijk maken. We kunnen veel meer en ook mooie resultaten bereiken als we leren om eerder te zien dat mensen problemen hebben. En zorgen dat medewerkers en vrijwilligers van de zorginstellingen van elkaar weten wie wat doet, en we moeten bereid zijn om daar in te investeren.”

Samen Schiedam

‘Daarin werken Schiedammers, hulporganisaties en de gemeente nauw samen aan ondersteuning, hulp en activiteiten voor iedereen die dat nodig heeft en/of om volop mee te kunnen doen.’ (bron: website gemeente Schiedam).

“In dit project bestrijden we de eenzaamheid door wijkprogramma's te maken. Vraagstukken zijn bijvoorbeeld welzijn, wonen en eenzaamheid.

Betrokken partners moeten aangesloten zijn en met elkaar praten." De glimlach op haar gezicht maakt plaats voor een ernstige blik als ze over deze samenwerking verder gaat.

Ingewikkeld

"Het blijkt ingewikkeld om goede programma's te schrijven want we kennen elkaars werelden niet. Vooral de Jeugdzorg is daar een voorbeeld van. Uit onderzoek van de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd komt naar voren dat Schiedam samen met veertien andere gemeenten de jeugdzorg niet goed op orde heeft. Er ontstonden te lange wachtlijsten met jeugdigen die hulp nodig hadden en meer en snellere actie was dan ook geboden. Omdat dit een ingewikkelde regeling is, heeft Schiedam samen met Vlaardingen en Maassluis besloten om zelf jeugdzorg te organiseren om zo snellere resultaten te boeken en veranderingen te realiseren waarbij de zorg naar het kind moet komen in plaats van andersom."

Toekomst

Op de website van de Frankelandgroep staat: 'Nu al staan ruim 180 ouderen bij ons op de wachtlijst voor een verpleeghuisplaats en meer dan 950 ouderen wachten op een woning met zorg. Dat zijn dus meer dan 1.100 personen die nu ergens wonen waar ze niet op hun plek zijn of zich in ieder geval niet op hun plek voelen.' Hoe ziet de nabije toekomst er met een groeiende groep ouderen uit?

De Frankelandgroep heeft haar eigen koers en beschikt over heel veel expertise.

"Het is een utopie gebleken dat mensen langdurig zelfstandig kunnen blijven wonen, zonder te vereenzamen. Daarom moeten we de toekomst anders gaan aanpakken. Want verzorgingshuizen zijn er (helaas) niet meer."

Sociale aandacht

"De Frankelandgroep werkt samen met ons in het project PlusWonen. De groep geeft bij de gemeente aan bij wie de hulp nodig is en wij zorgen voor de vereiste middelen zodat de Frankelandgroep de nodige zorg en ondersteuning kan organiseren. Mensen willen best mee doen, als andere mensen maar bereikbaar zijn. Want daar gaat het om: sociale aandacht, en dat kan de Frankelandgroep goed organiseren. Belangrijk daarbij is ook dat er een mogelijkheid voor de bewoner bestaat om bijvoorbeeld eens een restaurant te bezoeken. Het is eigenlijk een andere invulling van het concept verzorgingshuizen, een andere manier van denken als het gaat om wonen en zorg samen. Ook zorginstellingen pakken het op. En Vlaardingen en Maassluis zijn deze weg ook ingeslagen. Dat zal dus steeds meer de toekomst moeten worden."

Vertraging

Heeft de wethouder een idee, hoe groot deze groeiende groep ouderen in de nabije toekomst bij benadering zal worden en hoe snel dat zal gaan? "DSW Zorgverzekeraar, een van onze partners, onderzoekt momenteel hoe de mensengemeenschap er straks uit zal of kan zien. We weten al dat Schiedam, vergeleken met andere gemeenten, met enige vertraging vergrijsst. Dat hebben we nu in kaart gebracht. Maar de vergrijzing in Schiedam zal stevig zijn. Daar houden we al een tijdje rekening mee."

Niet in beeld

"En onze grootste zorg hierbij is hoe we de vinger goed aan de pols krijgen en houden. Veel ouderen zijn immers niet in beeld. Af en toe vertellen onze partners hun zorgen, maar dat is bij lange na niet genoeg. We willen het liefst dat ouder wordende

We willen het liefst dat ouder wordende inwoners gaan nadenken over hoe ze dat willen doen, ouder worden.

inwoners gaan nadenken over hoe ze dat willen doen, ouder worden. Daar knelt het, want mensen vinden het over het algemeen moeilijk om daar over na te denken. Daar komt bij dat Schiedam inwoners uit meerdere culturen heeft die allemaal op een andere manier ouder willen worden. Dat is een verhaal apart."

Relatie

"De relatie met de Frankelandgroep is voor ons belangrijk. Prettig en open. We weten elkaar goed te vinden en dat is belangrijk voor de toekomst. Want we gaan elkaar nog veel meer nodig hebben. De Frankelandgroep heeft haar eigen koers en beschikt over heel veel expertise. En wat ons betreft blijven we de relatie verstevigen zodat we van elkaar weten wat we in de toekomst van elkaar nodig hebben."

Personeel

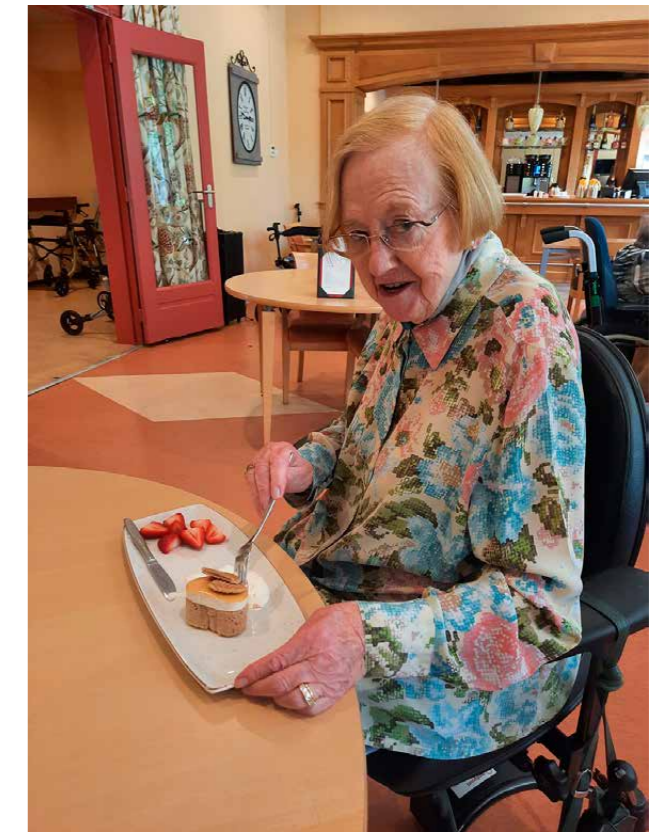
"Wat dat betreft zal ook de regiovisie van DSW eisen stellen. Het vinden van voldoende zorgpersoneel is zo'n eis. Frankeland trekt gelukkig veel medewerkers aan door de manier waarop ze met hen omgaat. Ook in de jeugdzorg zijn deze problemen van grote invloed. Wij zijn ook met het Rijk daarover in gesprek. Want niemand kan het alleen, we zullen met elkaar moeten optrekken."

Voetlicht

Hoe kan de wethouder ouderenzorg haar relatie met de Frankelandgroep voor het voetlicht brengen? Hoe leeft dat in Schiedam? "We hebben een boodschap in de breedte als het er om gaat wat er nodig is voor ouderenzorg - het betreft dus niet alleen de Frankelandgroep - hoe Schiedam er voor staat en welke partners we hebben om het aan te pakken. Het is wel nodig om daarbij een beeld te laten zien hoe we het hier doen. We hebben bijvoorbeeld wijkteams, maar mensen weten niet voldoende waarvoor ze zijn en hoe ze daarmee in contact kunnen komen. We moeten de communicatie daarover beter opzetten, continu de boodschap brengen. Daarom zijn we nu bezig om de teksten op de gemeentewebsite toegankelijker te maken zodat veel mensen sneller en gemakkelijker begrijpen wat er staat. Onze medewerkers worden getraind om (op dat niveau) toegankelijke teksten voor de site te maken."

Pareltje

De Frankelandgroep speelt volgens de wethouder een belangrijke rol in Schiedam en in de regio. "Dat is ook weer tijdens de coronacrisis gebleken. Het is een stevige organisatie die begrijpt hoe het moet. Ze pakt haar rol heel goed op. Daarom heb ik in een eerder interview de nieuwbouw van HavenVeste 'een pareltje voor de stad' genoemd. Een voorbeeld van investeren in nog meer goede, kwalitatieve woonplekken voor ouderen. Daar worden we blij van ..."

Smulmiddag met hulp

Door Kristy de Gier

De Smulmiddag, het is altijd weer genieten. Dit keer kregen de bewoners van Jacobs Gasthuis een lekker ijsje. Het werd weer prachtig geserveerd en ook de smaak was erg goed, werd mij verteld.

Tijdens deze smulmiddag kregen wij bij het opruimen hulp van een achterkleinzoon van een van onze bewoonsters. Een fantastische hulp zo bleek, iedereen was hier blij mee.

Aan de foto's is te zien hoe trots hij zelf is en de bewoners genoten van zijn enthousiaste inzet. Kortom; een geslaagde middag.

Zomerfestival

Door Sjaak Pappers

De weergoden zijn ons deze hele zomer (nog?) niet zo heel erg goed gezind geweest, maar gelukkig was het op zaterdag 7 augustus tijdens het Zomerfestival bij Harg-Spaland in elk geval wel droog. En het zonnetje, dat hebben we gewoon zelf in huis gehaald in de vorm van Brassband DreamTeam ShowTime. Met deze brassband is het altijd feest, zeggen ze zelf. En daar bleek niks van gelogen! De interactie met onze bewoners was helemaal top. Zelfs al was de bezetting met drie drummers en een trompettist niet eens maximaal. Maar het was wel maximaal genieten voor alle aanwezigen!

Door bewoners, familie en medewerkers werd in de tuin en op de balkons van de aanleunwoningen volop gedanst, geklapt en gezongen. Het DreamTeam wist met hun opzweepende tropische ritmes iedereen in beweging te krijgen. Het was gewoon onmogelijk om stil te blijven zitten!

Het geheel deed denken aan het Rotterdams Zomercarnaval, waar het DreamTeam ShowTime ook optreedt. Om de tropische stemming te verhogen was er ook nog voor iedereen een slush puppy (oftewel schaaftijs). Moe maar voldaan waren we na afloop nét voor de volgende hoosbui weer binnen!

Om even bij stil te staan ...

Veerkracht

Door Gerarda van Mourik

Toen het een paar weken geleden tijd werd voor een nieuwe matras, ben ik eens bij een beddenwinkel gaan kijken. Ik vond matrassen te kust en te keur, van latex, schuimrubber, en ook de zogeheten binnenveringmatrassen ontbraken niet. Alleen die ouderwetse kapok-matras uit mijn jeugd... die vond ik niet meer. Misschien maar gelukkig, want wat zaten daar een bulten en kuilen in.

Die binnenveringmatrassen zijn gevuld met, jawel, veren. Geen vogelveren, maar springveren. Zet druk op zo'n veer, en hij krimpt in. En laat je hem los, dan springt hij weer terug in z'n oude vorm. We kennen allemaal het principe.

Als we het hebben over veerkracht, dan zit daar het beeld van die springveer achter. Veerkracht is een begrip dat over een belangrijke eigenschap gaat, namelijk die van het vermogen je te herstellen na tegenslag, of na een moeilijke periode. De tijd die we nu goddeels achter ons hebben, coronatijd, was zo'n moeilijke periode. Een tijd die werd gekenmerkt door afzondering en stilte, door verlies van mensen uit onze nabije of wat verdere kring, door ziekte of angst voor ziekte. Wat hopen we dat we die tijd nu ook definitief achter ons kunnen laten!

Liever dan aan die tijd terug te denken, focussen we ons op het heden, en op al het goede dat daar te vinden is. Wat is het dan mooi om te zien, dat zoveel mensen hun draai alweer helemaal gevonden hebben in het 'oude normaal', in de gezelligheid en de activiteiten die in huis te vinden zijn. Dat mensen elkaar weer weten te vinden, bij de gezamenlijke maaltijden, in de vieringen in de kapel, of tijdens een goed gesprek. Dat zijn allemaal tekenen van veerkracht.

Nu zou je kunnen denken dat veerkracht een persoonlijke eigenschap is, die net zo met je verbonden is als optimisme, of linkshandigheid, of tekentalent. Maar dát is niet (helemaal) waar. Natuurlijk zijn er mensen die meer talent hebben voor veerkracht dan andere. Maar onderzoek heeft laten zien, dat veerkracht vooral iets is waar we met zijn allen voor zorgen. Iets dat ontstaat door onderlinge verbondenheid en betrokkenheid. Door werkelijke belangstelling voor elkaar, door onderling vertrouwen, én door met elkaar mee te leven. Ook geloof, geloof in God, en geloof in het goede dat in iedere mens zit, hoort hierbij. Door zó met elkaar om te gaan, door zó vorm te geven aan onze Frankelandgemeenschap, vergroten we elkaars veerkracht. En zijn er dan mensen die het even aan die kracht ontbreekt, dan mogen we met elkaar een vangnet zijn, om die mensen op te vangen. En terug te laten veren.

Dit waren zomaar wat gedachten die opkwamen, toen ik een nieuw matras ging uitzoeken. Ik ben er nog niet helemaal uit, welke het moet worden. Maar in ieder geval wens ik u allen veel veerkracht toe!

Wandelen met bewoners van Groenzicht

Door Corry de Zwijger

Iedere dinsdag wandelt een aantal vrijwilligers met bewoners van Groenzicht (bij Harg-Spaland) die zelf niet meer zo goed ter been zijn. Op een niet-zo-heel-erg-stralende dinsdag in juli (dat kunt u wel zien, de dames hebben een warme jas aan) wandelden we naar de Loper in Vlaardingen. En ook al was de temperatuur niet om over naar huis te schrijven, het was toch echt zomer, dus trakteerden

wij onszelf op een lekker ijsje! Dat kunnen wij best hebben, zeker omdat we met deze wandeling volgens onze stappenteller de 10.000 stappen makkelijk hadden gehaald! Het was, mede dankzij dat heerlijke ijsje, een zeer geslaagde wandeling. De week erna wandelden we weer ergens anders heen, want er valt genoeg te zien en te beleven in Schiedam en Vlaardingen!

Wekelijks wandelen

Door Anja Kruijs - van t Hof

Door de coronamaatregelen heeft de wandelclub van de Liduinhof een tijdje niet zoveel gekst kunnen doen. Maar wat was iedereen blij dat er wel gewoon gewandeld kon worden! Elke woensdagmorgen zo'n anderhalf uur, waarbij er geprobeerd werd en wordt om te variëren; niet elke week dezelfde route, want dat gaat maar vervelen!

Soms bepaalt een vrijwilliger de route, soms wordt de route gekozen door de bewoners, als zij bijvoorbeeld een plek in gedachten hebben waar zij graag naartoe willen. Hopelijk wordt ook snel het koffiedrinken na het wandelen weer opgepakt, want het is een ontzettend leuke groep cliënten en vrijwilligers, die wekelijks trouw komt wandelen!

Agenda Alzheimer Café en Parkinson Café

Alzheimer Café

Heeft u te maken met geheugenproblemen of (beginnende) dementie of bent u partner of mantelzorgverzorger van iemand met dementie?

Met het Alzheimer Café bieden wij u maandelijks, elke tweede dinsdag van de maand, de gelegenheid om in contact te komen met lotgenoten. In een ongedwongen sfeer kunt u ervaringen met elkaar uitwisselen en in gesprek gaan over de problemen die dementie met zich meebrengt.

Daarnaast biedt het Alzheimer Café informatie en steun en draagt het bij aan meer openheid over dementie. De toegang tot elk café is vrij. Eventuele consumpties zijn voor eigen rekening.

Wanneer 9 november
Locatie Havenzaal in Frankeland
Tijd 19.00 uur tot 21.00 uur
Te gast Hans van Amstel-Jonker (NVVE levenseinde Academie)
Onderwerp Alles over het levenseinde: wensen, mogelijkheden en keuzes

Wanneer 14 december
Locatie Havenzaal in Frankeland
Tijd 19.00 uur tot 21.00 uur
Te gast nog niet bekend
Onderwerp nog niet bekend

Bekijk onze website voor meer informatie over de (inhoud en gasten van de) Alzheimer Cafés en Parkinson Cafés: www.frankelandgroep.nl/agenda

Parkinson Café

Heeft u Parkinson of zorgt u voor een naaste met Parkinson?

Eens per twee maanden, op de derde dinsdag van de maand, organiseren wij met onze samenwerkingspartners een Parkinson Café. Het Parkinson Café biedt lotgenotencontact en er wordt informatie verstrekt over de ziekte van Parkinson.

Het Parkinson Café is onderdeel van het expertisecentrum Parkinson van de Frankelandgroep en is tot stand gekomen in samenwerking met de Parkinson Vereniging, Minters Mantelzorg en de Parkinson-verpleegkundige van het Franciscus Gasthuis & Vlietland. De toegang tot elk café is vrij. Eventuele consumpties zijn voor eigen rekening.

Wanneer 16 november
Locatie Havenzaal in Frankeland
Tijd 19.00 tot 21.00 uur
Te gast Daniël de Waard (neuroloog Franciscus Gasthuis & Vlietland)
Onderwerp Medische behandelmogelijkheden en ontwikkelingen

Extra puzzel

Helmut Lotti

AKKOORDEN	INTERNATIONAAL	REPERTOIRE
AMBITIEUS	KLASSIEKE MUZIEK	SANTA LUCA
ARRANGEMENT	MANDY	SCHLAGERMUZIEK
CANADA	MEERSTEMMIGHEID	SHOWS
CONCERTEN	MICROFOON	SPONTAAN
ELVINS-IMITATOR	ONTDEKKING	STEMBEREIK
ESO BESO	OPENLUCHTCONCERT	STUDIO
FAMILIE	ORKEST	SUCCES
GELEGENHEIDSSTUK	OUT OF AFRICA	SYMPATHIEK
GEMENGD KOOR	PLATINA PLAAT	TEKSTEN
GOUDEN PLATEN	PODIUM	TV-SPECIALS
GUANTANAMERA	POPULAIR	
HARMONISCH	PROUD MARY	

L N G P P O P U L A I R G K O S E B O S E
 N A S N R E I L I M A F E E P P O D I U M
 H A A C I O I C E U Y O M I E R W I P N J
 A T R N H K U T S S D I E H N E G E L E G
 R N A R O L K D N A N D N T L P U H A D O
 M O E C A I A E M A A U G A U E A G T R U
 O P R T I N T G D A M T D P C R N I I O D
 N S N K S R G A E T R S K M H T T M N O E
 I A R S E K F E N R N Y O Y T O A M A K N
 S E C C U S E A M R M O O S C I N E P K P
 C A N A D A T T F E E U R C O R A T L A L
 H O M I C R O F O O N T Z O N E M S A S A
 C S L A I C E P S V T T N I C N E R A W T
 C K L A S S I E K E M U Z I E K R E T O E
 E E L V I S I M I T A T O R R K A E R H N
 K I E R E B M E T S S U E I T I B M A S T

Een echte Friezin geeft haar vrijheid niet zomaar op

Door Jacqueline van der Pijl (dochter van Dinie Nijholt)

Frankelandbewoonster Dinie Nijholt is een echte Friezin. Nou ja, 'echte'? Aan haar accent kunt u het niet horen. Ze houdt zelfs niet van de Friese taal, hoewel ze die wel vloeiend spreekt. Bovendien vertrok ze al op haar achttiende naar de Domstad Utrecht. Tja, maar wie is ze dan wel?

Dinie is in 1927 geboren in Sint Nicolaasga, de Friezen noemen het dorp Sint Nyk. Ze is de jongste telg uit een gezin van tien, met drie broers en zes zussen. Qua karakter is ze een échte Boogschutter: ze houdt van avontuur en vrijheid. Wat dat betreft, was ze in Friesland op haar plek. Nergens anders vind je zoveel ruimte per vierkante kilometer.

Boer Keulen

Het door meren doorkruiste landschap was een waar eldorado voor schaatseren. Dinie hield er ook van. 's Winters waren de sloten extra breed door het wassende water. Dan kneep de boer een oogje dicht als we over zijn land naar de bevroren sloten "kluunden". Maar zodra de koeien van stal kwamen, joeg hij ons weg. Boer Keulen had wel 50 koeien en veel land, heel veel land, vertelt Dinie.

Oorlogstijd

Samen met haar hartsvriendin Truus trok ze er veel op uit. Ook en misschien wel juist in oorlogstijd. "Waar wat te beleven viel, daar waren wij ook," zegt Dinie. Ze doelt op het feest dat speciaal voor onze bevrijders was georganiseerd in het schooltje tegenover de kerk. De plaatselijke pastoor heeft daar toestemming voor gegeven en daar had hij vast spijt van ...

"Natuurlijk mochten wij daar niet zijn, want we waren nog geen achttien. Maar we waren er wel! We zijn op een onbewaakt ogenblik naar binnen geglipt. Ik vergeet nooit het moment van binnenkomst: we werden meteen warm onthaald door de menigte en liepen de polonaise op de melodie van het nummer It is a long way to tipperary," vertelt Dinie.

Maar die leeftijdsgrens was er niet voor niets. "Mijn moeder had mijn oudste broer Liekele erop uitgestuurd om mij daar weg te halen en ik vond het eigenlijk ook wel welletjes. Eerst herkende ik mijn broer niet met baard en dacht: wie is dat? Hij kwam die bewuste avond terug uit Duitsland waar hij voor lange tijd tewerk was gesteld."

Thúskomme

In oorlogstijd was alles op de bon, dus ook stof om kleding te maken. "Daarom droegen we 's zomers korte rokken, want dan had je minder stof nodig. En dat vonden Truus en ik wel leuk, want dan konden we met onze benen showen," vertelt Dinie. "In die tijd oefenden de soldaten vlak bij ons huis op het land. Dan zaten wij op een hek naar ze te lachen. Mijn moeder vond dat maar niks. Iedere keer, als we daar op dat hek zaten, riep ze: 'Dinie thúskomme!'"

Famke, wat diest do dêr dan ek

"De werkelijkheid van de oorlog drong lange tijd niet tot me door," zegt Dinie. "Tot die keer dat ik gesneuvelde soldaten langs de weg zag liggen. Ik was zo dom om de dekens weg te trekken waarmee de lichamen waren bedekt. Hoe hard ik naar huis toerende, weet ik niet meer. Maar ik weet nog wel dat ik heel lang heb gehuild. En dat mijn moeder boos tegen me zei: 'Famke, wat diest do dêr dan ek.'"

"Tja, mijn moeder heeft het slecht gehad in die tijd. Haar twee oudste zonen moesten werken in Duitsland. En elke avond weer vlogen de bommenwerpers bij ons over naar het land waar haar zoons

tewerkgesteld waren. Duitsland had zelf geen mannen meer om mannenwerk te doen, want haast elke man vanaf 16 jaar zat in het leger," legt Dinie uit.

"Gelukkig zijn mijn broers veilig uit Duitsland teruggekomen. Maar in mijn gedachten kan ik het gezoem van die bommen nog horen. Daar kwamen ze: hmmm hmmm hmmm. Regelmatig werden de vliegtuigen bestookt door de vijand en dan dropten zij hun bommen bij ons in de buurt. Dan lagen wij te schudden in de gang en bad mijn moeder de rozenkrans."

Veilig en vertrouwd in Frankeland

Haar eens zo avontuurlijke geest heeft nu behoefte aan rust. "Eerst vond ik het moeilijk om mijn zelfstandigheid op te geven, maar nu ben ik blij dat ik in Frankeland woon. Ik voel me hier veilig en vertrouwd," zegt ze steeds. De ziekte van Alzheimer heeft veel herinneringen uitgewist, maar over de oorlog weet Dinie nog genoeg te vertellen. Die bijzondere tijd staat in haar geheugen gegrift.

Nieuwe gezichten in de zomer: Dit zijn de vakantiekrachten

Door Annelies van Breukelen

De één spaart voor Parijs, de ander voor een longboard en de volgende vindt dat extra centje gewoon fijn. Drie vakantiekrachten aan het woord.

Lisa van Noorloos

Lisa is een van de jongste vakantiekrachten bij Frankeland. Ze is 15 jaar, volgt praktijkonderwijs in Naaldwijk en woont bij haar ouders in Vlaardingen-West. Voor Lisa is Frankeland bekend terrein. Haar moeder werkt al 16 jaar bij de financiële administratie. Lisa ging van kleins af aan wel eens mee. Dit jaar was ze oud genoeg om nu zelf te mogen werken bij Frankeland. Lisa mocht een ochtendje meelopen met de huishoudelijke dienst in de Liduinahof om te kijken of dit bij haar paste. Ze vond het direct leuk.

Lisa vindt het fijn om iets voor de mensen te kunnen betekenen. Dus ging ze deze zomer elke dag aan de slag bij de cliënten om schoon te maken, te stoffen en te stofzuigen, badkamers te poetsen, keukens schoon te maken, ramen zemen, bedden te verschonen en zo nog meer. Het allerleukste vond Lisa het contact met de mensen. En werken en praten kon ze goed combineren. Soms was ze nog lang niet uitgepraat en ging ze na het werk nog even terug. Vooral bij een cliënt die net als zij ook veel van tekenen houdt. Zo wisselden zij ervaringen uit over hun gezamenlijke hobby. Dus echt een win-win-situatie.

Lisa heeft gedurende een maand vijf ochtenden in de week bij Frankeland gewerkt. Daarna is ze met haar ouders op vakantie gegaan naar Spanje. Daar heeft ze haar verdiende geld al weer uitgegeven, maar wel aan een blijvend cadeau. Zij heeft zichzelf getraceerd op een longboard. Het is een soort skateboard maar dan groter. Lisa gaat hem gebruiken om vanaf de bus naar school te gaan.

Gaat Lisa nu een toekomst tegemoet om in de zorg te gaan werken? Nee. Haar droombaan is om brandweervrouw te worden. Om zich daarop voor te bereiden is ze nu al iedere maandagavond bij de vrijwillige brandweer te vinden. Maar de volgende zomervakantie komt ze graag weer terug om in de huishoudelijke dienst te werken.

Floris Hoefnagel

Floris is een van de weinige mannelijke vakantiekrachten bij Frankeland. Hij is 20 jaar en volgt de Hbo-opleiding Recht om daarna uiteindelijk Rechten te gaan studeren aan de universiteit. Hij woont bij zijn ouders in Vlaardingen-Holy.

Zijn broer en een vriend hadden al eerder goede ervaringen als vakantiekracht bij Frankeland en dat zorgde ervoor dat Floris twee jaar geleden voor het eerst solliciteerde. Toen mocht hij aan de slag op de dagbesteding en vond hij het contact met de cliënten al gelijk heel leuk. Vorig jaar wilde Frankeland wat voorzichtig aan doen met de vakantiekrachten i.v.m. corona. Toen kwam hij de zomer door als vakkenvuller bij een supermarkt. Maar hij wist het zeker: als Frankeland weer vakantiekrachten toeliet was hij de eerste, want vakken vullen is niets voor hem. En zo kwam het dat hij deze zomer te vinden was op afdeling 5/7 in de huiskamer. Hij verzorgt de maaltijden, doet de afwas, schenkt koffie en thee, leest de krant voor en doet spelletjes met de bewoners.

Lisa is nu al iedere maandagavond bij de vrijwillige brandweer te vinden

Floris wist het zeker: als Frankeland weer vakantiekrachten toeliet was hij de eerste

Floris vindt dat hij daar zelf ook wijzer van wordt. Al die verhalen over vroeger zijn fascinerend en hij probeert zich daar echt een voorstelling van te maken. Voor de cliënten van afdeling 5/7 was Floris een extra cadeautje want hij was deze zomer het enige mannelijke personeelslid. Floris moest er wel even aan wennen dat de cliënten op afdeling 5/7 nogal vergeetachtig zijn. Maar omdat hij de enige man was werd hij door de cliënten niet gauw vergeten en riep de 100-jarige cliënt steevast om de broeder. Na een paar weken had Floris heel goed door waar hij cliënten het meest blij mee kon maken. Zo praatte hij met de ene cliënt graag over voetbal en ging hij met de andere cliënt wandelen.

We zullen Floris het komende jaar blijven zien. Hij blijft als oproepkracht en komt werken zodra school en huiswerk dat toelaat. Floris is blij met zijn verdienen. Gewoon sparen voor later. "Geld is altijd makkelijk om te hebben!" zo zegt hij.

Liselotte Engel

Liselotte is 18 jaar en doet de opleiding Manager Ondernemer Horeca aan het ROC Mondriaan. Liselotte woont bij haar ouders in Leidschendam.

Ook voor Liselotte was Frankeland niet onbekend. Haar moeder werkt al enkele jaren in Harg-Spaland. Ze ging wel eens met haar moeder mee en hielp dan hier en daar. Zo kwam van het een het ander en ging Liselotte vorig jaar voor het eerst aan de slag als vakantiekracht bij de activiteitenbegeleiding.

Frankeland is leuk maar voor dit jaar had ze toch echt andere plannen. Ze wilde deze zomer gaan werken in de horeca. Dat paste beter bij haar opleiding en ze heeft er de geschikte leeftijd voor.

Maar helaas, net voor de zomervakantie kreeg Liselotte met de fiets een ongeluk en moest haar been in het gips. Weg horecadroom. Althans voor deze zomer. Maar haar moeder wist raad.

Ze ging op kantoor van Frankeland vragen of ze daar nog een hulpje konden gebruiken. Op afdeling personeelszaken waren ze gelijk enthousiast want er lag een behoorlijke stapel achterstallig werk.

Liselotte stapte iedere ochtend bij haar moeder in de auto. Bij Frankeland aangekomen werd Liselotte in de rolstoel gezet en achter een bureautje gereden. Zo kon ze met haar gebroken been toch nog van nut zijn. Haar werkzaamheden bestonden uit het bijwerken van de personele dossiers. Veel typewerk dat ze gemakkelijk vanuit haar rolstoel achter de computer kon verrichten. De stapel achterstallig werk is weg. Personeelszaken is daar erg blij mee en Liselotte heeft een reuze gezellige tijd gehad, want met de collega's van personeelszaken valt echt te lachen.

Liselotte kreeg net voor de zomervakantie een ongeluk met de fiets waardoor haar been in het gips moest

Inmiddels is het gips eraf en gaat het al een stuk beter met het been van Liselotte. Binnenkort gaat Liselotte samen met een vriendin een weekend naar Parijs, naar de Eiffeltoren, het Louvre, Montmartre maar vooral shoppen aan de Champs Elysées. Dus u begrijpt wel waar haar geld blijft.

Of we Liselotte volgend jaar terug zullen zien is de vraag. Want u raadt het waarschijnlijk al: Liselotte wil volgend jaar toch echt in de horeca gaan werken. Lekker pilsjes serveren op een zonnig terras.

High Five-diner Harg-Spaland

Door Sjaak Pappers

Eindelijk was het dan zover, bij Harg-Spaland vond het eerste High Five-diner plaats sinds de coronacrisis.

Op vrijdag 27 augustus vulde de Floriade (de brasserie van Harg-Spaland) zich met een flinke hoeveelheid hongerige gasten.

Onze keukenbrigade heeft zichzelf overtroffen met een heerlijk diner!

Dat smaakt naar meer!

Fotoalbum onthult boerenleven van Vlaardingen en Vlaardinger-Ambacht

Door Hjalmar Teunissen

Het is een langwerpig rood fotoalbum, een van de meer dan honderdvijftig fotoalbums die veilig opgeslagen liggen in het Stadsarchief Vlaardingen. Als je dit rode album openslaat, zie je een hele reeks werkelijk prachtige Vlaardingse foto's van zo rond 1900. Wat daarbij opvalt is dat er veel afbeeldingen in zitten van het agrarische leven van Vlaardinger-Ambacht en Vlaardingen. Maar dat is ook niet zo gek: oorspronkelijk behoorde dit album toe aan het Vlaardingse boerenechtpaar Mooij-Hoekveen. Laten we eens een kijkje nemen in dit album. Om de foto's nog sprekender te maken, hebben we de foto's via een computerprogramma laten inkleuren.

Ooit telden Vlaardingen en het in omvang veel grotere Vlaardinger-Ambacht samen zo'n 130 boerderijen met dus 130 boerengezinnen. Een van die gezinnen wordt in 1900 bestierd door Jan Mooij en Pleuntje Hoekveen. Hun boerderij ligt aan de Trekkade 5, 'de boerderij van Mooij'. Links op deze foto is de boerderij van Jan en Pleuntje te zien. In het midden staat boerderij 'De Drie Baarsjes' en we kunnen verder de korenmolen aan de Kortedijk ontwaren, die later molen Aeolus zou worden genoemd en de toren van de katholieke kerk aan de Hoogstraat.

Jan en Pleuntje trouwen op 7 januari 1891 in de dan nog zelfstandige gemeente Vlaardinger-Ambacht. Acht maanden later volgt er al een zoon, ze noemen hem 'Jan' naar de vader van Jan Mooij.

Acht maanden na de trouwerij ... is het kind te vroeg geboren of hebben Jan en Pleuntje vóór het huwelijk al aan 'venstervrijen' gedaan? Dat komt in die tijd namelijk wel vaker voor bij boeren, dat wanneer er een trouwbelofte is afgegeven de man via een openstaand venster 's nachts naar binnen kan komen en zo zijn aanstaande vrouw al een beetje mag leren 'kennen'.

Negen jonge kinderen

In de jaren daarna wordt er elk jaar wel weer een kind geboren. Helaas overlijden vijf van de negen kinderen al op zeer jonge leeftijd. Alleen de eerstgeboren zoon Jan, Maria (geboren in 1893), Neeltje (1897) en Jakob (1902) krijgen de kans om op te groeien. In het album hebben vader en moeder Mooij-Hoekveen een aantal foto's van kinderen geplakt, de kans is groot dat hun eigen kinderen

er ook op staan. De foto van het Kulkebruggetje (gesloopt in de jaren '90 van de vorige eeuw) toont een idyllisch zomers plaatje van kinderen die in een zijarm van de Vlaardinger Vaart aan het plonsen zijn, niet ver van boerderij Mooij.

Of deze, van twee kleine jongetjes die met een haan spelen.

Want dat is wel een blikopener. Vaak denken we bij Vlaardingen alleen aan de visserij en de opkomende industrie, maar ook de boeren maken lang een belangrijk deel uit van de gemeenschap. Dat het boerenleven niet ver van de stad is, toont de foto van de achterkant van de Joannes de Dooperkerk aan de Hoogstraat. Te zien is boerderij De Kwakel aan de Gedempte Biersloot. Het is nu niet voor te stellen dat waar nu het verkeer over de Gedempte Bierslootsteeg rijdt, vroeger een boerderij heeft gestaan. De stad en het boerenleven in één foto gevangen.

Het loopt helaas niet goed af voor het gezin Mooij-Hoekveen. Op 7 oktober 1911 staat de volgende advertentie in de Nieuwe Vlaardingsche Courant:

‘Tot onze diepe droefheid is heden, na een langdurig smartelijk lijden, te Rotterdam in Eudokia overleden, onze geliefde Echtgenote, en zorgvolle Moeder, Zuster en Behuwdzuster Pleuntje Hoekveen, Echtgenote van Jan Mooij, in den ouderdom van 51 jaar’.

Jakob, het jongste kind, is dan nog maar 10 jaar. Het blijft evenwel niet bij deze rampspoed. Vijf jaar later, op 2 augustus 1916, staat het volgende bericht in de Nieuwe Vlaardingsche Courant dat slaat op 1 augustus:

‘Hedenmorgen 4 uur voer de 52-jarige Jan Mooij, wonende aan de Trekkade, met zijn dochter in zijn boot waarmee hij altijd overvaart om te gaan melken. Plot-seling voer een motorschuit tegen zijn boot op, met het treurige gevolg dat de boot omsloeg en vader en dochter in de diepte verdwenen. Mooij werd dood opgehaald, doch de dochter werd met groote moeite gered’.

De boerderij gaat na deze zwarte dag over naar oudste zoon Jan, de drie andere kinderen kunnen – totdat ze uitvliegen – op de boerderij blijven wonen. Het album van de ouders komt later waarschijnlijk terecht bij Neeltje Mooij. Zij trouwt op 15 september 1921 met boekhandelaar Arie den Draak. Veel van de foto's belanden in Beeldverhaal van Vlaardingen, het fotoboek van A. Bijl dat in 1967 wordt uitgebracht door Boekhuis Den Draak.

In 1960 gaat boerderij Mooij tegen de vlakte voor de aanleg van de A20.

Bronnen:

- Collectie fotoalbums Stadsarchief Vlaardingen (0486, inv.nr 88)
- Nieuwe Vlaardingsche Courant

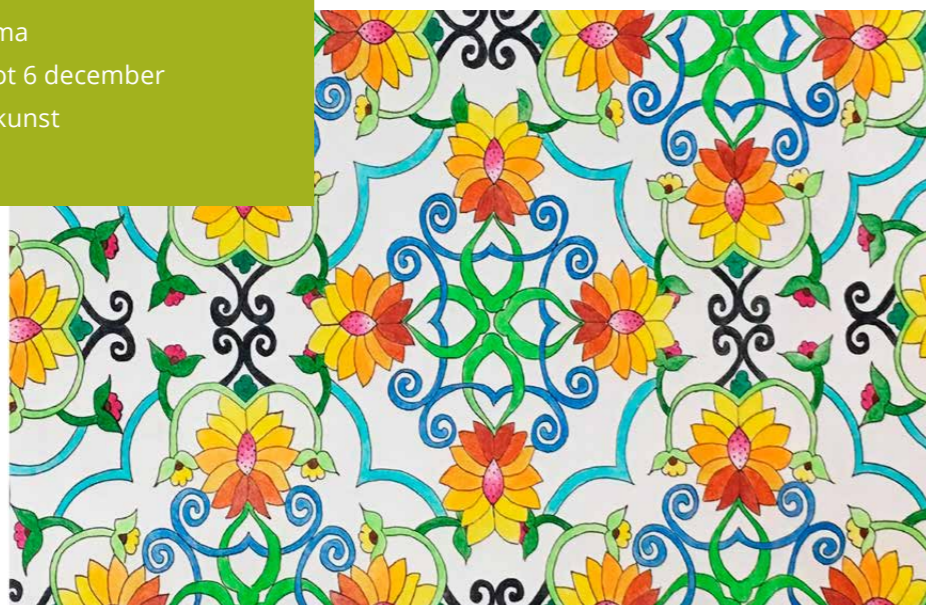
De Vaste Mannen

Wat is het toch altijd weer een feest, als de Vaste Mannen optreden! Gelukkig konden wij ze op zaterdag 24 juli weer ontvangen in de Floriade in Harg-Spaland. Het liep storm! Er waren zelfs meer mensen dan er in onze (toch niet heel kleine) zaal pasten. We hebben dus helaas wat mensen moeten teleurstellen. Bij het volgende optreden krijgen deze pechvogels hopelijk wel een plekje.

De Vaste Mannen hebben ons weer laten genieten, met hun repertoire van shanty's, countrysongs en evergreens. We waren er niet helemaal zeker van of het weer mocht in zo'n zaal, maar we konden het niet laten om mee te zingen met de bekende klanken! Mannen, bedankt en graag tot de volgende keer!

Harg-Spaland

Wie Margot Postma
Wanneer 9 augustus tot 6 december
Wat Islamitische kunst

Frankeland

Wie Margot Postma
Wanneer 2 september tot 6 december
Wat collages en gelliplate kunst

Vaartland

Wie Margot Postma
Wanneer 1 september tot 17 november
Wat dieren op een realistische of grappige manier op olieverf en tekeningen van geisha's, bomen en het Depot van museum Boijmans Van Beuningen

Schiewaegh

Wie Schilderclub Schiewaegh
Wanneer 30 augustus tot 30 november
Wat de bewoners van Schiewaegh exposeren kunstwerken met de thema's: schilderen op muziek met paletmes, Marilyn Monroe Pop-art en landschapsschilderijen geïnspireerd op het werk van Bob Ross

Jacobs Gasthuis

Wie Annelotte Vos
Wanneer 2 september tot 6 december
Wat kleurrijke kunst

Museumbezoeken

Door Sofje Noordzij

Stadscocon

Op 13 juli brachten we met een klein groepje bewoners van Frankeland een bezoek aan de stadscocon in de Grote/Sint Janskerk in Schiedam. Florentijn Hofman is geen vreemde in Schiedam. Hij heeft er een aantal jaar gewoond en kwam er met het idee voor zijn bekende 26 meter hoge badeend die de wereld af reisde.

Vanuit Frankeland zijn we lopend naar de stadscocon vertrokken. De ingang van de stadscocon zat aan de zijkant van de kerk. Met de rolstoelen was het nog een hele onderneming om binnen te komen, maar eenmaal binnen waanden we ons in een groene oase. Een hele bijzondere gewaarwording. Je verliest het gevoel voor ruimte en tijd. Er is geen waarneembare horizon, daardoor heb je geen oriëntatie en is je balans ver te zoeken. Lopend hebben we de ruimte afgetast, ons afgevraagd hoe dit enorme kunstwerk staande blijft, van welk materiaal het gemaakt is en wat deze grote groene vorm met ons doet.

In de informatiefolder en op de website is terug te lezen dat je in het kunstwerk kunt cocoonen: je samen ontspannen en tot rust komen. De groene kleur verwijst naar religie en overleven. Ook wordt er om het half uur een muziekstuk gespeeld op het orgel waarbij je de gehele ervaring krijgt. Dit maakt het geheel nog indrukwekkender. Na het bezoek in de cocon, bezoeken we de kerk waar de grote groene vorm pas echt goed te zien is. Een grote vreemde contrasterende groene vorm die precies past in het middenschip van de kerk.

We hebben de middag afgesloten met een kopje koffie en alle indrukken even laten bezinken. Met een klein groepje bewoners hopen we elke maand een bezoek te kunnen brengen aan een museum, expositie of galerie in de buurt.

Galerie Jacques Tange

Na het succesvolle bezoek aan de stadscocon hebben we ook een bezoek gebracht aan verschillende galeries in de stad, zoals de galerie van Jacques Tange aan de Schie. Hier worden we gastvrij ontvangen met een kopje koffie, omringd door vele schilderijen en andere objecten van de kunstenaar. Elk schilderij heeft zijn eigen verhaal, verteld in uitbundige kleuren. Jacques Tange maakt voornamelijk gebruik van felle kleuren en vrouwelijk schoon (vooral met rode haren) en thema's met dieren en water komen vaak terug. Het is niet alleen mogelijk om een schilderij te kopen in de galerie, maar ook leuke andere dingen zoals tassen, tegeltjes, kussens en sjaals. Die kunnen we natuurlijk niet laten liggen en daarom hebben sommigen van ons zichzelf verwend met een mooi cadeau.

Kijkdepot van het Stedelijk Museum Schiedam

Ook dit was een groot succes. Over dit bijzondere project en ons bezoek leest u meer in het volgende artikel.

Het Kijkdepot Schiedam

Door John Kramer

Afgelopen maart werd in de gerestaureerde Havenkerk het Kijkdepot van het Stedelijk Museum Schiedam geopend. Helaas nog niet voor publiek vanwege de coronamaatregelen, maar achter gesloten deuren begon een aantal medewerkers van het Stedelijk Museum een flink deel van de geschiedeniscollectie van Schiedam te onderzoeken en waarderen.

In 2018 werd al zo'n 10% van de historische collectie bekeken. Een aantal mensen werd destijds gevraagd om deze collectie te bekijken en hun mening hierover te delen. Dit jaar werd het Kijkdepot in het leven geroepen om daaraan een vervolg te geven. De bedoeling was om te checken of een object in de collectie van het museum zou passen. Zo niet, dan moest er wellicht een andere plek voor deze objecten gevonden worden.

In maart was het dan zover. Het Kijkdepot opende zijn deuren en er werden ongeveer 5.500 objecten overgebracht uit het centrale depot naar de Havenkerk om te worden beoordeeld. De objecten werden ingedeeld naar een thema, bijvoorbeeld dagelijks leven, samenleving, vrije tijd, maar uiteraard ook Jeneverindustrie en religie. In de Havenkerk werd daartoe een werkstraat ingericht.

Zo werd het onderzoeken en waarderen van de collectie bijna lopende bandwerk. De collectie werd zo stap voor stap doorlopen.

Voor het waarderen van een object werden een aantal vragen gesteld:

- Heeft het object een Schiedams verleden?
- Past er een Schiedams verhaal bij het object?
- Is het object in Schiedam gebruikt en/of wellicht gemaakt?

Om deze vragen te beantwoorden werd bijvoorbeeld informatie geraadpleegd die al bekend was bij het museum. Vaak moest er verder worden gezocht in boeken, maar ook op internet bij de Beeldbank en Krantenbank van het Gemeentearchief. Zelfs Google werd gebruikt om informatie te vinden.

Na het beantwoorden van de vragen werden de objecten vervolgens voorzien van een geel, oranje of een rood label. Een object kreeg een geel label als het in de collectie moest blijven. En een rood label als dat niet het geval was en waarvoor wellicht een andere bestemming gezocht moest worden. Een object met een oranje label moest misschien in de collectie blijven. Voor de objecten met de labels geel en rood was het dus meteen duidelijk wat er mee moest gebeuren, de objecten met een oranje label hadden meer onderzoek nodig en daarvoor werd ook de hulp ingeroepen van het publiek. Alle objecten werden niet alleen gelabeld en gedocumenteerd, maar ook gefotografeerd.

Het onderzoeken van circa 5.500 objecten is uiteraard een flinke klus. Ook al omdat dit moest gebeuren in een betrekkelijk kort tijdsbestek. Alle objecten moesten namelijk voor eind augustus gewaardeerd zijn, want dan zou het Kijkdepot zijn deuren weer sluiten. Het is dan ook niet vreemd dat er vrijwilligers werden gevraagd mee te helpen deze klus tot een goed eind te brengen. Corona gooide bij de start nog wat roet in het eten, maar toen de maatregelen eenmaal versoepeld werden

kon het Kijkdepot zijn deuren openen voor publiek én vrijwilligers. Dus konden zo'n 70 vrijwilligers eindelijk in een strak werkschema helpen de objecten te onderzoeken en waarderen.

Ik was één van die vrijwilligers en kreeg de taak om de objecten die onderzocht en gewaardeerd waren op de foto te zetten. In een hoek van het Kijkdepot was daarvoor een fotostudio ingericht. Daar mocht ik een flink aantal objecten fotograferen. Al deze objecten werden tevens op stellingen tentoongesteld, zodat ook het publiek de kans kreeg deze te bezichtigen.

Om een indruk te geven:

Er stonden fietsen uit vroegere tijden, wiegjes, poppenhuizen en ander kinderspeelgoed, maar ook enorme spiegels, gevelstenen, plavuizen en wandtegels uit oude (gesloopte) boerderijen en andere gebouwen. Er was een bijzondere hoedenverzameling afkomstig van Magazijn van Hoeden en Petten J.W. Welle, Hoogstraat C 114 Schiedam.

Van het bedrijf Hoekloos (welbekend in Schiedam) waren talloze collectors-items in het Kijkdepot, zoals onder andere aanstekers, pennensets, tassen en petjes. Ook waren er diverse serviezen, vazen en kandelaars uit een ver verleden te bewonderen. Fraai was de collectie uniformen van de verschillende muziekkorpsen die Schiedam rijk was. Deze kwamen uit verzameldozen waarin allerlei kledingstukken verpakt waren.

Uit één van die verzameldozen kwam een bijzonder kostbaar pronkjuweel tevoorschijn; een bruidsjaon uit 1905. Ook heel mooi waren de 'stoelen voor een bruidspaar'. De stoel met leuning was voor de bruidegom, terwijl de stoel van de bruid geen leuning bevatte, zodat de sleep van haar trouwjurk fraai om haar heen kon worden gedrapeerd.

Het fotograferen van de grote stukken was soms lastig. Het was namelijk de bedoeling dat de objecten in zijn geheel op de foto kwamen. Regelmatig moest ik daarvoor op een flinke ladder klimmen om het gehele object in beeld te krijgen. Een collega-fotograaf heeft zelfs een aantal objecten vanaf de kansel gefotografeerd.

Op 12 augustus beleefden we een bijzondere dag. Radio Rijnmond verzorgde op die dag een live-uitzending vanuit het Kijkdepot. Erik Lemmers presenteerde deze uitzending waarin hij tussen de muziek door interviews afnam van medewerkers en vrijwilligers. Hij kwam mij tijdens het fotograferen interviewen en wilde live in de uitzending de klik van de camera aan de luisteraars laten horen. Zul je net zien (of horen, zo u wilt) dat de camera weigert. Maar gelukkig was dat euvel snel verholpen, zodat de klik toch nog live te horen was op Radio Rijnmond. Het was een leuke ervaring voor iedereen die op deze dag aanwezig was. Erik maakte er een mooie uitzending van, al blijft het vreemd om hem een plaatje te horen aankondigen, dat wij vervolgens niet te horen krijgen. Maar zo kon hij tussendoor bij iedereen even buurten buiten de uitzending om.

Een week later kwam er een delegatie van Frankeland op bezoek. Eén van de vrijwilligers werd aangesteld om hen een rondleiding te geven. De mensen genoten zichtbaar van alle objecten die tentoongesteld stonden, maar ook van de verhalen die erbij hoorden. Bijzonder, zeker voor hen, waren de objecten welke afkomstig zijn van het oude Jacobs Gasthuis. Inderdaad, datzelfde Jacobs Gasthuis waar het Stedelijk Museum momenteel in is gevestigd. Zo waren er een trechter, worststopper, een glycerinespuit, een koffiebus en een inktpot (allen van tin) te bewonderen.

Een grappige bijkomstigheid was dat één van onze bewoners, mevrouw De Bakker, de onderzoekers kon helpen aan de ouderwetse naam voor een klein handtasje, een 'reticule'.

Reticule

Een reticule was een soort kleine handtas of tas, vergelijkbaar met een moderne avondtas, die voornamelijk werd gebruikt van 1795 tot 1820.

Inmiddels is het Kijkdepot gesloten. Maar er wordt gewerkt aan een vaste historische opstelling in het gerestaureerde museum over de geschiedenis van Schiedam: Het Diorama Schiedam.

De taal van vogels

Door Carien Kemink Foto's mevrouw Kooiman en Elly Kramer

U herinnert zich vast mevrouw Kooiman nog wel; bewoonster binnen Vaartland en diverse keren in de schijnwerpers gestaan van dit blad. En natuurlijk niet zomaar.

Zijn de gordijnen gesloten of is de tuindeur dicht, dan weten de vogels: "Vandaag even niet."

Om uw geheugen op te frissen: mevrouw Kooiman woont op de begane grond en maakt van haar tuintje al jarenlang een waar paradijsje. Verder ben ik er, in lockdown, op de koffie geweest, uiteraard met inachtneming van alle voorzorgsmaatregelen en leerden we haar van een andere kant kennen: van de vele reizen die ze tijdens haar leven heeft gemaakt, door gewoon aan te monstere op vrachtschepen, vaak als enige betalende passagier. Juist, die mevrouw Kooiman.

Na dit laatste interview hebben we haar nog eens gesproken omdat ze, en dat is best wel bijzonder, regelmatig vogeltjes op bezoek kreeg. Die vlogen iedere dag rond hetzelfde tijdstip tot in haar tuin, soms ook naar binnen en verwachtten ook bij elk bezoek hun kleine lekkernijen.

Nou heeft mevrouw Kooiman een tuintje en al die planten en bloemen die daar staan, trekken de vogeltjes natuurlijk wel extra aan. Voor haar was dit bezoek langzamerhand de normaalste zaak van de wereld. Ze leerde de diverse soorten aardig kennen en de vogeltjes raakten gewend aan haar.

Maar daar kwam afgelopen zomer opeens verandering in. Zo merkte ze op een dag, dat bepaalde vogels haar tuintje niet meer aandedden. Jammer, raar, maar niets aan te doen. Tot ze op een morgen vader koolmees met voedsel in zijn snavel het vogelkooitje in haar tuintje in zag wippen. Mevrouw Kooiman had niets gemerkt van het nestelen en broeden. Vader en moeder koolmees waren de gelukkige ouders geworden van vier kinderen en die moesten gevoed worden. Mevrouw Koolmees kwam haar kroost voorstellen aan mevrouw Kooiman: vader stelde zich wat gereserveerder op en hield zich op de achtergrond. Terwijl moeder de nootjes verzamelde voor haar kinderen, keken de vier kleintjes toe vanuit een boompje tegenover haar raam. Inmiddels zijn ze wat groter en komen ze zelf ook vaak even een nootje halen: een van de kinderen eet zelfs al van haar hand.

Mevrouw Koolmees kwam haar kroost voorstellen aan mevrouw Kooiman

Mevrouw Kooiman heeft een groot diep bord met water in haar tuin gezet en het is een komen en gaan van allerlei soorten, die lekker even komen badderen. Koolmeesjes, roodborstjes, pimpelmeesjes, mussen, echt iedere vogel weet haar snoephuisje te vinden.

En inmiddels spreken ze al aardig elkaars taal. Zijn de gordijnen gesloten of is de tuindeur dicht, dan weten de vogels: "Vandaag even niet." Is mevrouw Kooiman gewoon thuis, maar met andere activiteiten bezig, dat wordt er driftig getijlt buiten en soms zelfs op de houten balustrade buiten getikt. Met andere woorden: "Hallo, een beetje tempo graag, we hebben trek."

Inmiddels groeit het aantal vogeltjes, dat op bezoek komt in Vaartland, waarschijnlijk door de mond-tot-mond reclame, of liever gezegd de snavel-tot-snavel reclame. Het blijft een prachtig gezicht. Zo'n verhaal verwacht je ergens op het platteland, maar dit ritueel speelt zich toch echt gewoon af in de stad, in een klein tuintje van een grote vogelliefhebster.

Invallen bij cliënten tijdens de vakanties

Door Trude van der Zwan

Bij de meeste cliënten worden we meestal meer dan hartelijk ontvangen: lekker even samen de week doorspreken, even vragen hoe het gaat. Vooral als je al lang bij iemand elke week komt is het voor allebei vertrouwd en fijn.

Dat het ook anders kan weet ik nog uit de tijd dat ik net was gestart. Er was me gevraagd om in te vallen bij een echtpaar, gewoon, in een aanleunwoning. Toen ik daar aankwam viel het me al op dat alle gordijnen stijf dicht zaten en toen ik had aangebeld hoorde ik allerlei sloten van het slot gaan, het leek wel zo'n kasteeldeur die open moest. Toen de deur eenmaal open ging keek ik het donker in. Vaag zag ik de heer des huizes staan die fluisterend zei: "Kom maar binnen." Een beetje bedremmeld stapte ik naar binnen, het donker in. Ik mocht even gaan zitten, al schuifelend zocht ik de weg richting een stoel, want ook in de woonkamer was het geheel donker. Meneer vertelde me dat zijn vrouw niet tegen licht kon en dat ze zelf wel uit zou leggen hoe dat precies zat. Zelf had hij een kamer waar gewoon de gordijnen en de ramen open stonden, zo vertelde hij. Na dit praatje vroeg ik hem wat er

moest gebeuren, hij wist dat eigenlijk niet en zei dat hij dat aan zijn vrouw zou gaan vragen. Of ik gelijk even meeliiep.

We kwamen in een kamer en daar lag mevrouw op een soort van chaise longue, natuurlijk ook geheel in het donker. Ik stelde me netjes voor en mevrouw wilde eigenlijk niet dat ik wat zou doen maar wilde wel een boterhammetje, met een kopje melk.

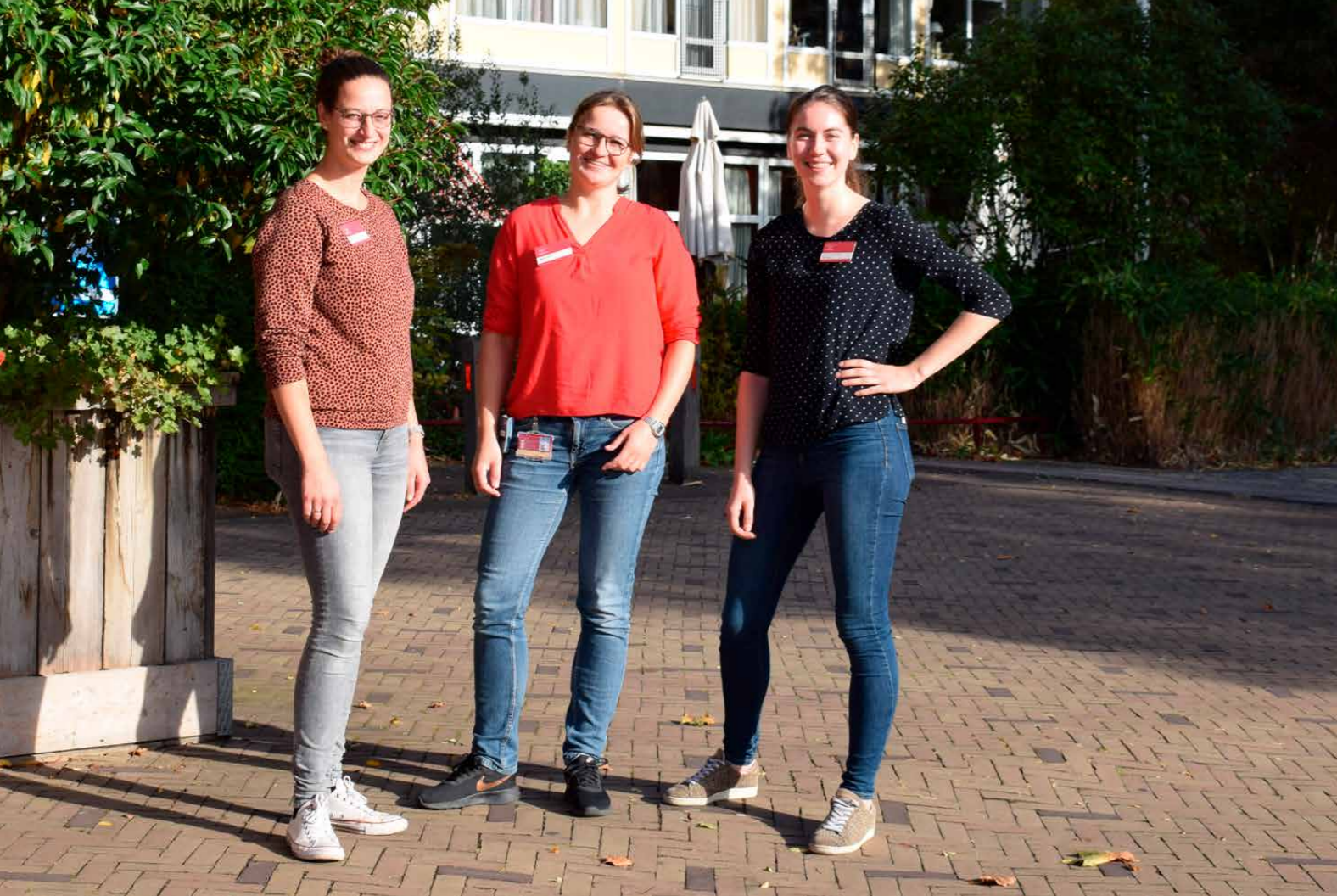
Op de tast zocht ik de keuken, daar brandde een klein lampje en onder dat schaarse licht lukte het om een boterhammetje maken. Ik zag ook zoiets als een kastje met stofdoekjes en emmertjes dus nadat ik het boterhammetje had gebracht deed ik maar een poging om de huiskamer wat te stoffen. Dat viel niet mee op de tast, kan ik melden. Er werd me verteld dat stofzuigen niet mocht, want de lucht die uit de stofzuiger kwam zou de woning vergiftigen (?) Gaandeweg kon ik toch zo goed en zo kwaad als het mogelijk was de kamer stoffen en de keuken wat ordenen. In de badkamer mocht gelukkig wel licht aan, wat een heerlijkheid! Dus die kon ik in ieder geval goed op orde brengen.

Na een tijdje vroeg mevrouw of ik een kopje thee bij haar kwam drinken en tijdens dat kopje thee liet ze foto's van vroeger zien. Haar lange haar was toen gitzwart en ze bevond zich in een theater op het podium, zingend. Mevrouw vertelde me dat ze daar de mooiste tijd van haar leven had doorgebracht, dat ze er nu niet veel meer aan vond allemaal. Ik vroeg haar waarom er geen lichten aan mochten en waarom de gordijnen zo dicht bleven. Mevrouw vertelde dat ze zich op die manier het prettigst voelde. Het was een wat vreemde middag, toen ik klaar was heb ik er nog lang over na lopen denken en uiteraard mijn avontuur doorgegeven aan kantoor.

Dit is al lang geleden, bij een andere werkgever. Eén van de vele voordelen die ik ondervind bij werken bij Frankeland is dat we nooit voor dit soort verrassingen komen te staan. Door de persoonlijke aanpak worden we goed geïnformeerd en op de hoogte gehouden, zo staan we nooit onvoorbereid voor de deur bij een cliënt.

Deze zomer heb ik weer met heel veel plezier invallen voor mijn collega's, en terwijl ik dit schrijf geniet ik nu zelf van mijn vakantie in de wetenschap dat mijn cliënten andersom ook goed geholpen worden. Dat geeft een fijn en goed gevoel, op deze manier geniet ik nog meer van mijn vakantie!

De werkdag van ...

Jorine, Naomi en Astrid ergotherapeuten

Door Anneke Lequin

Ieder jaar op 27 oktober is het 'Wereld Ergotherapie Dag'. Een dag waarop het vak ergotherapie centraal staat en er allerlei activiteiten georganiseerd worden om ergotherapie onder de aandacht te brengen. In dit interview, met onze ergotherapeuten Jorine, Naomi en Astrid, leest u wat een ergotherapeut doet, wat het vak zo mooi maakt, wanneer u een ergotherapeut kunt inschakelen en hoe het zit met de vergoeding van ergotherapie. Wellicht kan ergotherapie ook iets voor u betekenen.

Wat doet een ergotherapeut bij ouderen thuis en in het verpleeghuis?

Als ergotherapeut kijk je naar het dagelijks handelen van de bewoner en/of cliënt. Dit zijn alle activiteiten en passiviteiten die iemand doet gedurende de dag. Hierbij kan je in het verpleeghuis denken aan zitten, liggen, scootmobiel- of elektrische rolstoeltraining, aan- en uitkleden, wassen/douchen, eten/drinken en hobby's. Door

praten, observeren en situaties analyseren kijken we samen naar knelpunten voor de bewoners en de zorg, zodat door behandeling en/of advies er zo zelfstandig en comfortabel mogelijk geleefd kan worden. Voor thuiswonende ouderen kan er ook nog gedacht worden aan huishouden, koken en eventueel werken/vrijwilligerswerk.

Naast activiteiten en passiviteiten van bewoners/cliënten kijken we ook, eventueel in samenwerking met andere disciplines, naar prikkelverwerking, houden we ons bezig met decubitus (doorliggen) en het doen van aanvragen voor rolstoelen of andere hulpmiddelen.

Wat vind je het mooiste aan je vak?

Het mooie aan dit vak is dat er samen met bewoner/cliënt en omgeving gekeken wordt naar de knelpunten en mogelijkheden waardoor er al met kleine aanpassingen of adviezen heel veel bereikt kan worden. Bijvoorbeeld: het kan zijn dat iemand

niet graag naar buiten gaat omdat het openen en sluiten van de deur lastig wordt door pijn of verminderde kracht in de hand. Het inzetten van een sleutelhulp, waardoor dit makkelijker gaat en minder kracht kost, is een kleine aanpassing voor meer eigen regie. Dit kan er dus voor zorgen dat iemand weer zelfstandig naar buiten durft te gaan. Die kleine veranderingen geven zoveel resultaat dat je hier als therapeut heel blij van wordt!

Wat is een bijzonder moment in je werk geweest gedurende de afgelopen tijd tijdens corona?

Wanneer er corona op een afdeling was geconstateerd en deze gesloten was, konden ook wij zo min mogelijk de afdeling op om verspreiding te voorkomen. Hierdoor is het voorgekomen dat we door een glazen deur of door middel van foto's van een zithouding, advies hebben gegeven op afstand. Ook in verschillende thuissituaties hebben we telefonisch door middel van uitvragen zonder het

te kunnen zien, advies gegeven en aanvragen in gang gezet. Dit is in ons vak, gezien het observeren, analyseren en gezamenlijk kijken naar de knelpunten, niet ideaal.

Kom je ook bij mensen thuis?

Zeker, graag zelfs! We kijken het liefst naar de knelpunten in de eigen omgeving zodat er ook vanuit daar gekeken kan worden naar de mogelijkheden.

Kun je iets meer vertellen over de vergoeding van ergotherapie?

Vanuit de basisverzekering hebben alle verzekerden recht op tien uur ergotherapie per jaar, onafhankelijk van welke verzekeraar je hebt. Het is echter wel zo dat er eerst een beroep wordt gedaan op het verplichte eigen risico. Boven deze tien uur ergotherapie zijn de kosten voor eigen rekening, maar dat komt zelden voor. In het verpleeghuis vallen alle werkzaamheden van de ergotherapeut binnen het zorgpakket.

Eten en drinken bij de Frankelandgroep

Bij alle locaties van de Frankelandgroep kunt u genieten van het 'High Five-diner', een exclusief viergangendiner.

High Five-diner

Om de twee maanden bieden wij u bij al onze locaties een heerlijk menu van hoge kwaliteit aan. Iedereen is welkom. U dient zich wel van tevoren bij de horeca/keuken van de locatie aan te melden.

Tijdens deze culinaire avonden serveren wij u, onder begeleiding van livemuziek, een smakelijk viergangendiner met een kopje koffie of thee toe. Overige dranken zijn niet bij de prijs inbegrepen.

Hiernaast vindt u een overzicht van de data van de culinaire avonden per locatie. De inloop is vanaf 16.45 uur.

De kosten per persoon voor een High Five-diner bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme-maaltijdabonnementhouders: € 14,05
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 19,65
- overige bezoekers: € 25,30

Locatie	Data
Frankeland	vrijdag 15 oktober vrijdag 10 december
Harg-Spaland	vrijdag 22 oktober vrijdag 10 december
Jacobs Gasthuis	zaterdag 16 oktober zaterdag 11 december
Schiewaegh	zaterdag 16 oktober zaterdag 4 december
Vaartland	dinsdag 12 oktober dinsdag 21 december

High Five-menu

oktober

Amuse

Garnalenpoffertje

Voorgerecht

Geroosterde pompoensoep met kip en crème fraîche

Hoofdgerecht

Langzaam gegaard everzwijn met port en morieljesjus, roseval aardappelen uit de oven met rozemarijn en knoflook, andijviepakketjes met ontbijtspek

Nagerecht

Warm perentaartje met walnoten, slagroom en honing

december

Amuse

Wildbouillon met een huisgemaakte soepstengel

Voorgerecht

Wildpalet van hertenham, wildzwijnham en wildpaté met een vijgencompote

Hoofdgerecht

Hertenbiefstuk met een paddenstoelenportsaus, stoofpeertje, spruitjes en aardappelmousseline

Nagerecht

Moeulleux au chocolat (lavacake) met kaneelroomijs

Een toontje lager

Door Carien Kemink

Enkele jaren terug werd in Vaartland een heus koor opgericht. Een vaste groep van bewoners en huurders, al dan niet aangevuld met toevallige passanten - want iedereen is welkom - die iedere maandagavond bij elkaar kwamen en dan onder de bezielende leiding van dirigent Niek Saarloos de longen uit hun lijf zongen. Het repertoire was overwegend Nederlands, maar er sloop ook weleens een Engels of Italiaans liedje tussendoor. Helaas is het heel stil geweest binnen het koor de afgelopen anderhalf jaar. Door alle regeltjes en voorzorgsmaatregelen was het niet mogelijk om met elkaar te zingen. Menigeen heeft deze bijeenkomsten echt wel gemist. Maar ... ze mogen weer!

Maandag 16 augustus kwamen ze voor het eerst weer bij elkaar, tussen half acht en kwart voor negen. Het merendeel was bekend met het koor,

maar er zaten ook nieuwe gezichten tussen. Alleen maar leuk natuurlijk. Onder begeleiding van een synthesizer werd de aftrap gegeven voor een dit keer hopelijk langer leven van het koor. Het enthousiasme was groot die eerste keer, vooral van veel sopraantjes (dus dames). Een en ander werd in goede banen geleid door twee vrijwilligsters Monique en Sjaak. Elly Kramer was als activiteitenbegeleidster aanwezig.

Het repertoire is ook nog steeds overwegend Nederlands. Liedjes van Rob de Nijs en Marco Borsato bijvoorbeeld. Maar deze avond kwam er een Italiaans nummer voorbij, waarbij de coupletten in zuiver Italiaans gezongen werden: door de dames. Maar de refreinen werden in het Nederlands gezongen, door de mannen. En die waren slecht vertegenwoordigd. Er waren meer lage stemmen nodig en diezelfde avond wist Elly nog zes mannen warm te krijgen voor een avondje koor. De bassen en de baritons zongen:

*Mijn meisje was al weken ontevreden
Alles wat ik deed vond zij verkeerd
Dat ik geen Italiaans zong was de reden
Daarom heb ik dit lied gecomponeerd*

En nu maar hopen dat ze er zoveel plezier in hebben, dat ze de maandag erop weer graag meedoen.

Versterking van het koor is overigens altijd welkom, en dan niet alleen met dames, maar vooral ook met heren. Want die zijn broodnodig voor dat toontje lager!

Smulmiddagen

In alle locaties van de Frankelandgroep worden 'Smulmiddagen' georganiseerd. De 'Smulmiddagen' laten zich het best omschrijven als een 'heerlijk tussendoortje in de middag'.

De data van de 'Smulmiddagen' worden op alle locaties ruim van tevoren via posters aangekondigd. Het onderstaande overzicht geeft alvast een idee van wat er iedere maand geserveerd zal worden.

De kosten voor de 'Smulmiddag' bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme-maaltijdabbonementhouders: Gratis
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 3,65
- overige bezoekers: € 6,25

Maand	Wat valt er te smullen?
oktober	bittergarnituur met warme en koude hapjes
november	Schwarzwalderkirschtorte met warme amarena kersen

Hopelijk mogen de locaties u binnenkort verwelkomen!

Langwerpige springstaartjes

Door Ad Bakker

Er zijn enorm veel soorten springstaarten op de wereld. Grofweg kun je ze verdelen in langwerpige en bolvormige springstaartjes. Deze beestjes zijn ontstaan uit de orde der Kreeftachtigen en de gehele orde (Collembola) wordt tegenwoordig gezien als de dieren waaruit later de insecten zijn ontstaan. Het zijn dus geen insecten! Ze verschillen op een aantal vlakken. Bijvoorbeeld: het springstaartje ademt door zijn huid. Het zijn echt fascinerende beestjes ...

We gaan nu weer richting de winter en dan gaan de langwerpige springstaartjes weer de grond in om te overwinteren. Gek genoeg worden de bolvormige springstaartjes (die ik in een eerdere editie beschreef) dan juist weer actief na het 'overzomereren', om maar eens een nieuw woord te maken. Voor deze kleine beestjes (de grootste zijn maar net iets groter dan 1 mm, de kleinste zijn met het blote oog zelfs niet zichtbaar) kan het niet koud genoeg zijn. Ze komen tot in Antarctica voor en overleven zelfs de Arctische vorst!

Maar vandaag, in deze column, heb ik het dus over de langwerpige springstaartjes. Ze danken de naam springstaartjes aan het feit dat ze een vorkje onder hun lichaam hebben dat als een veer gespannen staat. Bij het ontspannen ervan springen ze als een vlo weg. Met behulp van haakjes blijft de vork (furcula) op z'n plek. Bij dreigend gevaar klapt de springstaart zijn vork uit en katapulteert zichzelf naar een veiliger plekje. Het ene moment nog hier, een fractie van een seconde later een aantal centimeters verderop. En dat is dus echt een ongelooflijke afstand voor een beestje van gemiddeld zo'n 1,5 millimeter!

In deze tijd van het jaar - afhankelijk van de soort en het weer eind september of in de loop van oktober - verdwijnen de langwerpige springstaartjes in de grond. Dat kan zelfs tot twee meter diep zijn. En zelfs dan overleven ze niet allemaal de kou van de winter. In het vroege voorjaar, als het weer het toelaat, komen de overlevenden weer uit hun schuilplaatsen te voorschijn. Ook komen er in het voorjaar weer nieuwe langwerpige springstaartjes bij. De eitjes, die in de zomer zijn gelegd, komen dan uit. Van andere soorten overwinteren de larven in de grond, ook dit nieuwe springstaartkroost komt in het voorjaar tevoorschijn.

Je moet overigens wel heel goed kijken om ze te zien, want ze zijn dus echt heel klein. De meeste zijn nog geen millimeter groot. Wat wél groot is, is hun verscheidenheid. Er zijn soorten die op stukjes glimmend metaal lijken. Soorten die altijd in het donker leven en geen ogen meer hebben; die zijn zo in de afgelopen 400 miljoen jaar geëvolueerd omdat ze toch niets konden zien. Ze komen dus al heel lang voor op de aarde. Er zijn heel mooi bont gekleurde langwerpige springstaartjes. Er bestaan fel oranje en paars gekleurde soorten. En gewone grijze.

De meeste soorten eten voornamelijk schimmels. Er zijn ook soorten die beestjes zoals aaltjes eten en er zijn er die stuifmeel eten. Maar voor de meeste soorten staan schimmels en bladafval op het menu. De meeste soorten komen daarom voor

op plaatsen waar water te vinden is. Juist daar waar het vochtig is rotten hout, bladeren en dergelijke gemakkelijk. Daar ontstaan schimmels en dat vinden ze een heerlijk hapje.

De grote soorten worden nog weleens door terrariahouders gekweekt om bijvoorbeeld de hagedissen te voeren. Deze soorten zijn niet mooi gekleurd, maar grijs van kleur.

Veel van deze kleine springers zijn onzichtbaar voor het menselijk oog. Ik kan ze alleen zien met behulp van de zoeker van mijn camera. Vaak bij toeval, als ik de grotere soort aan het fotograferen ben, zie ik soms zo'n voor het blote oog onzichtbare springstaart door het beeld heen lopen. Het is voor fotografen een grote uitdaging dit soort zeer kleine schepsels goed vast te leggen. Zelfs met dure macrolenzen die 1:1 fotograferen, blijven de beestjes maar een stipje op hun scherm waarop niet scherp te stellen is. Ik fotografeer deze ultra-kleintjes met een omgekeerde oude 28 mm of 35 mm lens die ik op de vrijmarkt of rommelmarkten koop voor rond de tien euro. Daarmee kan ik wel scherpstellen en de resultaten zijn geweldig! Zeker als je bedenkt dat ze vaak nog geen 0,5 mm groot zijn. Ik zeg niet dat het eenvoudig is, maar dat vind ik nou juist het leuke van de zogenoemde macrofotografie. Het blijft bijzonder dat dit met een camera gewoon uit de losse hand kan. Zelfs na al die jaren dat ik al bezig ben met macrofotografie verwondert wat ik voor mijn lens krijg me steeds opnieuw.

Creatief met kurk

(oh nee, met textiel)

Door Sylvana van Maren

Bij de bewoners van afdeling 1 van Harg-Spaland borrelt zo af en toe de creativiteit gewoon over! Bewoner mevrouw Acda-Thijssen kwam met een leuk idee voor een activiteit: T-shirts versieren!

Goede ideeën verdienen natuurlijk uitvoering, dus zo gezegd en zo gedaan. Er werden witte T-shirts aangeschaft en met verf en versierfrutsels (bestaat dat woord eigenlijk wel? Nou ja, u begrijpt bij het zien van de foto ongetwijfeld wat ik ermee bedoel) werden er prachtige creaties gemaakt. Wij hebben hier dus nu een aantal bewoners rondlopen in de meest prachtige kleding. Daar worden wij allemaal heel vrolijk van!

De wandelclub is weer gestart!

Door Kristy de Gier

Een tijd heeft dit niet op het activiteitenprogramma gestaan, maar we zijn blij nu weer met elkaar naar buiten te kunnen.

Bij Jacobs Gasthuis lopen we een rondje om het huis en iedereen die kan wandelen mag mee. Voor veel bewoners een prettig idee dat je met elkaar loopt. "Dit rondje is precies goed, we hebben beweging en zijn even buiten, verder zou ik echt niet kunnen," aldus een deelnemer.

Na de wandeling kunnen we even bijkomen om vervolgens gezellig naar de sjoelmiddag te gaan.

Fanatisme ten top

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Sport verbreedert. Dat is een waarheid als een koe. Het grootste bewijs daarvoor is wel het beroemdste sportevenement van de wereld, de Olympische Spelen. Het verbreedert niet alleen sporters onderling, maar ook de meelevende thuis-op-de-bankzitters, die vanaf de zijlijn zo intens meeleven met de prestaties van alle sporters, maar natuurlijk vooral van de Nederlanders. Want chauvinistisch zijn we wel.

Sport is vooral voor jongeren. Ho, daar zijn we het bij Vaartland dus totaal niet mee eens. Natuurlijk springen de bewoners niet meer over meters hoge hordes en halen ze de 100 meter niet meer binnen de tien seconden. Maar er zijn genoeg sporten, die tot op zeer hoge leeftijd beoefend kunnen worden.

Daar zet de Vereniging Vlaardingen in Beweging zich met hart en ziel voor in. Zij hanteren één doelstelling: iedere bewoner van Vlaardingen moet kunnen bewegen of sporten. Want sport verbindt en draagt bij tot een betere gezondheid; en het zorgt voor contact en plezier met elkaar.

Met dit doel in het achterhoofd introduceerde de Vereniging het jeu de boules spel in Vaartland. Nou heeft het spel op zich geen enkele introductie nodig. Iedereen heeft in zijn leven weleens een potje jeu de boules gespeeld, of het nou met plastic ballen, gevuld met water of zand is, of met de officiële zilveren wedstrijdballen. Wel of geen punten telling, iedereen kan beamen dat het spelletje vaak leuke foto's en herinneringen opleverde.

Op dinsdag 22 juni werd het spel voor de eerste keer gespeeld. Na de tai chi les verzamelden een aantal enthousiaste bewoners zich achter de Weyde Blick op het grasveld. De spelregels werden uitgelegd en die bleken toch wel wat anders dan de meesten dachten.

Wat onwennig werden de eerste ballen gegooid. Maar naarmate het spel vorderde, werden de spelers enthousiaster. En fanatieker. In twijfelgevallen werd met een voetmaat en/of een draadje tot op de millimeter nauwkeurig gemeten, 'wie er lag'. Want iedere punt was er een. Je hoefde niet goed ter been te zijn of veel kracht in je armen te hebben, iedereen kon meedoen.

De keer erop waren er meer kandidaten, want het verhaal deed de ronde en dan gaat het snel. In totaal vier keer hebben de bewoners van Vaartland

het spel onder begeleiding van de Vereniging gespeeld. Daarna was het zaadje geplant en begon het wortel te schieten. Neem mevrouw Kramers, die kocht drie setjes jeu de boules om het in eigen tijd met medebewoners te spelen. En wat blijkt? Voor fanatisme staat geen leeftijd: de deelnemers aan de Olympische Spelen zouden hier hun ogen hebben uitgekeken.

En hoe nu verder? De Vereniging heeft zijn werk gedaan: maar in Vaartland gaat men verder. De tai chi lessen in de Binnenvaart staan voorlopig in de koelkast, omdat de ruimte gebruikt wordt voor computercursussen. Activiteitenbegeleider Elly Kramer heeft van de situatie gebruik gemaakt. In plaats van de tai chi lessen, die zij met grote bezieling geeft, stort ze zich met een groepje fanatieke 'sporters' op een heuse jeu de boules-competitie. Ten tijde van het verschijnen van dit magazine, zit zij nog midden in de wedstrijden, dus we komen hier graag in het volgende blad op terug. Maar het is bloedstollend spannend. En zolang het om gezonde competitie en wat fanatisme gaat, blijft het leuk! En blijkt inderdaad dat sport verbreedert. (wordt vervolgd...)

Hoort, wie klopt daar kinderen ...?

Beste bewoners, personeel en vrijwilligers van Frankeland/Jacobs Gasthuis en Vaartland,

Ook dit jaar zijn de Pieten en ik in de gelegenheid om u allen een bezoek te brengen en we zouden het erg leuk vinden om uw (achter) kleinkinderen weer te zien! Daarom bent u van harte uitgenodigd voor een gezellige Sinterklaasviering in de Havenzaal in Frankeland of in de Grote Vaart in Vaartland.

Uit betrouwbare bron hebben wij vernomen dat ook juffrouw Lotje en juffrouw Dotje weer van de partij zijn om de vele verwachtingsvolle kinderen hartelijk welkom te heten. De twee dames verzeilen als vanouds in doldwaze situaties.

Alle kinderen (ook klein- en achterkleinkinderen) tot en met 10 jaar van bewoners, medewerkers en vrijwilligers van Frankeland/Jacobs Gasthuis dan wel Vaartland zijn van harte welkom!

Uiteraard verwachten de kinderen een leuk presentje! Wilt u het door u gekochte en ingepakte cadeau (maximaal € 10,00) gelijktijdig met het aanmeldstrookje inleveren bij de receptie. Vermeld op het cadeau duidelijk de voor- en achternaam van het kind.

Groeten van de Sint en zijn Pieten

Ja, ik kom naar het Sinterklaasfeest op zondag 14 november in Frankeland

Aanvang 14.30 uur; de Havenzaal is vanaf 14.00 uur open

Naam (groot)ouder _____ Aantal kinderen _____

Naam, geslacht en leeftijd kind(eren)

Kind 1 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Kind 2 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Kind 3 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Kind 4 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Deze strook, inclusief het cadeautje, vóór zaterdag 30 oktober inleveren bij de receptie van Frankeland / Jacobs Gasthuis

Ja, ik kom naar het Sinterklaasfeest op zaterdag 20 november in Vaartland

Aanvang 10.00 uur in de Grote Vaart

Naam (groot)ouder _____ Aantal kinderen _____

Naam, geslacht en leeftijd kind(eren)

Kind 1 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Kind 2 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Kind 3 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

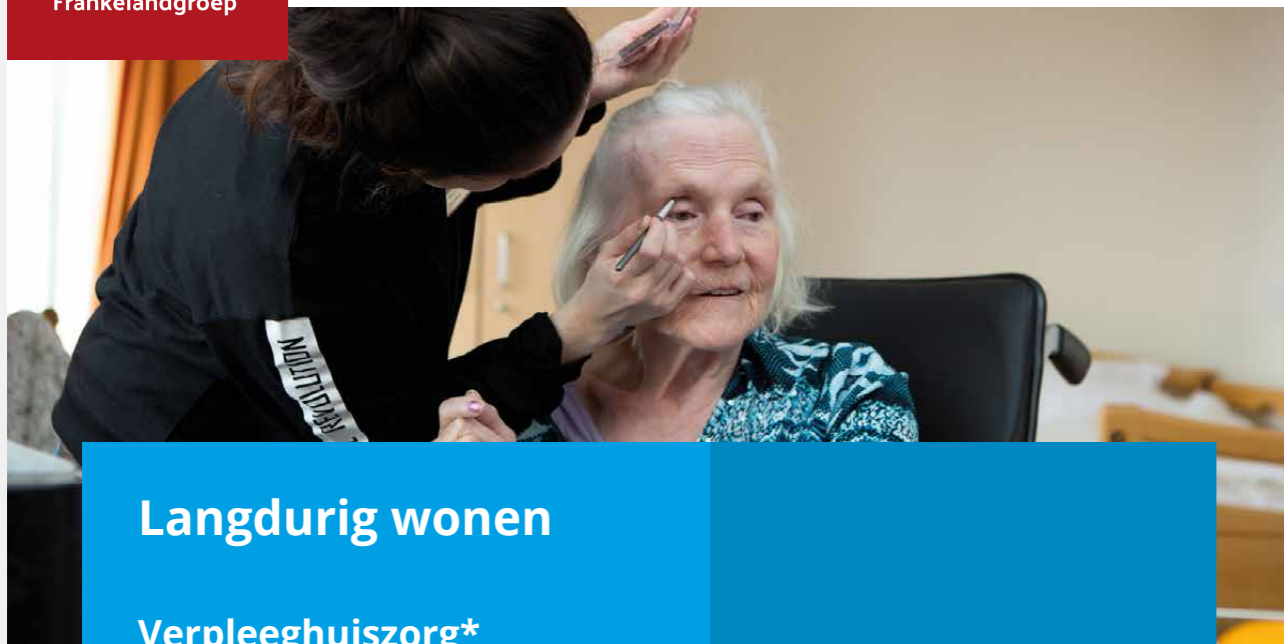
Kind 4 _____ meisje/jongen leeftijd ____ jaar

Deze strook, inclusief het cadeautje, vóór zaterdag 6 november inleveren bij de receptie van Vaartland of de activiteitenbegeleiding

Intramuraal verblijf

locaties en contactgegevens van de Frankelandgroep

Langdurig wonen

Verpleeghuiszorg*

- Frankeland (waaronder gespecialiseerde Parkinson afdelingen en een Korsakov afdeling)
- Harg-Spaland
- Schiewaegh

Zorgcentrumzorg*

- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

* Echt)paren)appartementen beschikbaar

Tijdelijk verblijf

Kortdurend verblijf

- Frankeland
- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

Revalidatiezorg

- Frankeland

Crisisverblijf

- Frankeland

Palliatieve zorg

- Schiewaegh

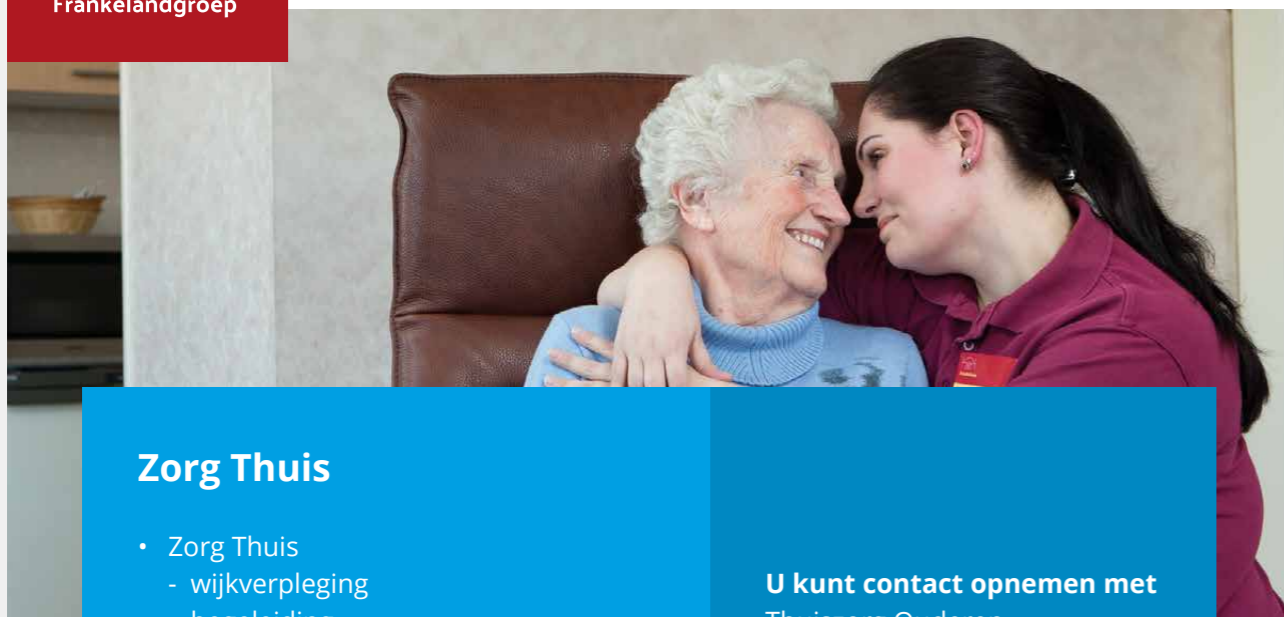
U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

Zelfstandig wonende senioren

aanbod en contactgegevens van de Frankelandgroep

Zorg Thuis

- Zorg Thuis
 - wijkverpleging
 - begeleiding
 - ondersteuning bij het huishouden
- Casemanagement dementie
- Personenalarmering

U kunt contact opnemen met
Thuiszorg Ouderen
Frankelandgroep (TOF)

010 707 41 12

Welzijn en dagbesteding

- Welzijnsactiviteiten
- Diverse ontmoetingscentra
- Vervoersmogelijkheden vanuit/naar de Frankelandgroep locaties (regio NWN)
- Sport- en Recreatieclub
- Vakantiemogelijkheden Rockanje en Spanje
- Visiteclubs
- Dagbesteding / dagbehandeling
- Roze Salon
- Horeca- en maaltijdvoorzieningen

U kunt contact opnemen met
Coördinator / hoofd welzijn

Rob vd Berg (Rockanje)
Jolanda Keldermans (Spanje)

Coördinator visiteclubs

Coördinator dagbesteding

De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Huur- en aanleunwoningen

Zelfstandig wonen met Zorg Thuis binnen de (aanpalende) wooncomplexen van de Frankelandgroep

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Behandeling

- Specialist ouderengeneeskunde
- Fysiotherapie, ergotherapie, logopedie en diëtiëk
- Expertise op het gebied van Parkinson en Korsakov
- Alzheimer Café
- Parkinson Café

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Tijdelijk verblijf

- Kortdurend verblijf
 - na een ziekenhuisopname
 - vanwege een medische hulpvraag
 - voor ontlasting van mantelzorg
- Revalidatiezorg
- Crisisverblijf
- Palliatieve zorg

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

